9. Årg. NOV. 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Kina Inlandmissionens hus i Kuling.

Innehåll:

Upprop från missionärer i Kina till de kristna församlingarna i hemlanden. — Från hemarbetet. — Han skall aldrig mer utgå. — Meddelanden från Redaktionen. — Brefafdelningen. — Ställningen i Kina. — Kamilla Rasmussen. — »Hans Stjärna i Östern.» — Försäljning. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Upprop från missionärer i Kina till de kristna församlingarna i hemlanden.

Sommaren 1903 höllo de missionärer, som vistades på mellersta Kinas stora sommarsanatorium, Kuling, en serie möten för öfverläggning om hvad som borde göras för att på bästa sättet förbereda firandet af den protestantiska missionens hundraårsjubileum 1907. Under öfverläggningen kom man till klarhet om att med Kinas stora behof för ögonen och på grund af de stora möjligheter, som nu öppnats för missionsarbetet bland kineserna, man ej kunde fira detta jubileum på ett mer värdigt sätt än genom att fördubbla missionens arbetskrafter i Kina. En kommitté tillsattes då med uppdrag att uppsätta ett förslag till upprop till de kristna i hemlanden att med uthållig bön samfäldt arbeta för saken. Vid ett stort möte i därvarande kyrka antogs enhälligt kommitterades förslag af de 240 missionärer, som voro närvarande, och hvilka tillhörde 26 olika missionssällskap. Innan det sändes till hemlanden, skulle det emellertid tillställas samtliga missionärer i Kina för deras godkännande. Sedan detta nu skett, hafva äfven vi fått del däraf jämte uppmaning att göra det kändt i så vida kretsar som möjligt. För Kina bildades en centralkommitté med säte i Hankow. Dess sekreterare har vid öfversändandet af detta upprop vändt sig särskildt till präster, predikanter och söndagsskollärare med bön, att de måtte göra allt, hvad de kunna, för dess spridning. Ordföranden i denna kommitté är den kände missionsveteranen dr Griffith John af Londonsällskapet, hvilken i 49 år verkat i Kina. Då det var han, som gaf uppslag till detta upprop, bör detta borga för, att det ej är tillkommet blott genom en stundens ingifvelse. Det är därför värdt att göras till föremål för vår allvarliga eftertanke och bön. På samma gång vi här nedan meddela detsamma, vilja vi också för vår del uttala den önskan, att hvar och en, som nitälskar för Herrens rikssak i Kina, måtte göra, hvad han kan, för förverkligande af dessa våra bröders hjärteönskan.

Uppropet följer härmed:

Det flydda seklets erfarenheter på fältet samt den kinesiska församlingens närvarande ställning och stora behof uppfordra oss såväl till tacksägelse för hvad Herren har utfört som till bekännelse af synd och brist samt till bön för missionens vidare utveckling.

A. Vi böra tacka Herren.

1) För de många trogna tjänare, han utsändt, och som följt i Morrisons fotspår. Somliga af dessa äro ännu i lifvet; andra hvila sig från sitt arbete, hvilkas namn dock aldrig förgätas, ty genom deras arbete har Kristi kyrkas historia blifvit ännu rikare på vittnesbörd om den tro, som försätter berg, om heligt nit och om den kärlek, som hållit ut ända intill blods.

2) För missionsförsamlingen i Kina, som, då den i slutet af det 19 seklet kallades att dricka Herrens kalk och döpas med hans döpelse, var redo att uppgifva hundraden af sina söner och döttrar till att besegla sitt vittnesbörd med sitt blod och tusende andra till att lida bespottelse och gisslingar och därjämte bojor och fängelse, nödlidande, plågade, misshandlade, kringirrande i öknar och berg och hålor och jordens klyftor.

3) För öppnandet af hela Kina för evangelium. Icke ens provinserna Honan och Hunan äro längre stängda för oss. Det är nu en glädjande verklighet, att intet enda af Kinas och Mandschuriets 1906 regeringsdistrikt är tillslutet för evangelii förkunnare. Får därför ej hvarje kines inom detta missionens första århundrade höra sanningens ord, ligger ej skulden därtill hos kineserna.

4) För rikare och mer vidtomfattande tillfällen till verksamhet.

Aldrig förr ha så stora skaror samlats att höra evangelium som nu. Såväl vid friluftsmöten som inomhus, i våra kapell och gästrum gifvas större tillfällen än kanske i något annat land att predika Kristus för folket.

Aldrig förr hafva kineserna visat en sådan törst efter kunskap som nu. Både högre och lägre missionsskolor äro öfverfyllda af lärjungar, som söka inträde, och många måste på grund af bristande utrymme tillbakavisas.

Aldrig förr har kristlig litteratur haft en sådan afsättning som nu. Traktatsällskap och andra, som hafva till uppgift att förse de kristna och katekumenerna med god läsning, måste anlita alla sina resurser utan att dock kunna fylla behofvet. Och behofvet är i ständig tillväxt, ty vi hafva här framför oss den talrikaste nation i världen, som betjänar sig af ett och samma språk.

Den medicinska verksamheten har vidare ända från början visat sig kunna öppna hjärtan, som varit oåtkomliga för andra medel. Dess inflytande ökas allt mer och är i själfva verket obegränsadt.

Rika tillfällen till kärlekstjänst gifvas bland det stora antalet blinda, döfstumma, spetälska, vansinniga och andra obotligt sjuka.

5) I Kina äro slutligen de fattiga alltid när oss, och när vi vilja, kunna vi göra dem godt.

B. Vi ha vidare orsak att framträda med ödmjuk bekännelse inför Herren:

1) För alla gånger, vi kommit till korta, och för alla misstag, vi begått.

2) För att så många af den kristna kyrkans medlemmar i Kina äro köttsliga i stället för andliga, ännu barn i Kristus i stället för att hafva hunnit till en fullkommen man, till Kristi fullhets ålders mått; ty de hafva ej ännu sina sinnen genom vanan öfvade till att skilja mellan godt och ondt.

3) För att den stora tillväxten i förmögenhet i hemlandets kyrkor ej ledt till motsvarande förökande af missionsbidragen. Det har tvärtom visat sig, att äfven då summan af det, som afsatts för missionsändamål, varit större än tillförene, har dock hvarje medlem gifvit mindre, än då församlingen räknade färre och fattigare medlemmar.

C. Kinas och den kinesiska församlingens tvingande behof nödga oss också till bön.

Låt oss då först tänka på Kinas vidsträckta ehuru ännu glest befolkade lydländer, som i själfva verket ännu

äro nästan oberörda af missionsverksamhet. Till dem räknas Tibet, det enda fäste inom hedendomen, som ännu håller sina portar stängda för korsets predikare. Vi föreslå, att Tibet under dessa tre år göres till föremål för allmän bön, att de missionärer, som nu stå väntande vid dess östra, södra och sydvästra gränser, må vinna inträde i landet. Vi begära förbön för dessa missionärer, vi begära frivilliga att förena sig med dem och med deras allför fåtaliga medbröder och medarbetare i det aflägsna Mongoliet och Turkestan. Sådana frivilliga måste äga en stark fysik och en ännu starkare ande, att de må kunna lida såsom goda Jesu Kristi stridsmän.

Därefter komma vi till de 18 provinserna, hvilka utgöra det egentliga Kina och det kinesiska folkets hemland.

Svårligen kunna vi fatta dess ytvidd, öfver tre millioner kv.-km. Ännu svårare är det för oss att fatta storleken af den människomassa, som där lefver och rör sig, omkring 400 millioner själar.

Huru stor arbetsstyrka förfoga vi då öfver för att föra evangelium till dessa millioner, och hur är denna arbetsstyrka fördelad på Kina och Mandschuriet?

Af de sista statistiska uppgifterna i Beach's atlas finna vi, att missionärernas antal uppgår till 2,785, de nattvardsberättigade kinesernas till 112,808, hvaraf 6,388 ägna sig åt mera direkt missionsarbete än de hundraden och tusenden, som mera tillfälligt deltaga i verksamheten.

Visserligen finnas missionärer och missionsförsamlingar i alla såväl det egentliga Kinas som Mandschuriets provinser, men i de 1,906 distrikt, i hvilka landet är indeladt, och hvilka hvart och ett har åtminstone *en* och en stor del *flera* viktiga städer, finnes det blott 400 missionsstationer; d. v. s. omkring fyra femtedelar af Kinas 1,906 distrikt äro nästan helt och hållet i saknad af evangelium. På grund däraf är det tydligt, att vi behöfva *förstärkning utefter hela linjen.*

1) Antalet af kristna behöfver förökas. Detta är på samma gång målet för vår verksamhet och början till vår arbetsstyrkas förstärkning. Vi predika, att våra åhörare må tro. Då de tro, berätta de i sin ordning för andra om den Frälsare, de funnit. Därför, ju större antal troende, dess större styrka för Kinas evangelisering. Här ha vi då det första böneämnet: Bedjen, att de kristnas antal må förökas!

2) Vi behöfva ökad förstärkning af infödda medarbetare. Vi veta, att innan Herren utvalde de tolf, tillbragte han hela natten i bön. Däraf se vi, att ett nära sammanhang äger rum mellan förökandet af arbetskrafter och bön. Behofvet af kinesiska medarbetare är mycket stort. Men om vi på grund häraf handla alltför hastigt vid valet af män utan att invänta Herrens ledning i bön, äro vi i vida sämre ställning, än om vi vore alldeles utan medarbetare. Därför bedja vi eder innerligen: Förenen eder med oss i bön om flera infödda arbetare! Bedjen, att Herren ville i de kinesiska församlingarna uppväcka män och kvinnor, hvilkas hjärtan brinna af längtan att föra sina landsmän till Kristus, och hållen ut med att allt framgent bära på bönens armar dem, som Herren gifvit till svar på eder bön! När helst I kommen ihåg oss i bön, kommen också ihåg våra kära infödda medarbetare, hvilkas tjänst är så oumbärlig för oss.

3) Vi behöfva ökad förstärkning af missionärer. Äfven här måste ökandet af arbetsstyrkan föregås af och sammanhänga med ihärdig bön. I annat fall kunna vi väl få en tillökning men ingen verklig förstärkning af arbetskrafterna. Utsändas sådana, som ej äro sända af Gud, blifva de endast till hinder i verksamheten.

Hurudana män behöfvas då, för att de skola vara en verklig förstärkning? För de gamla stationerna behöfvas sådana, som kunna fostra andra, för de nyare sådana, som kunna leda andra, för de ouppbrutna fälten sådana, som kunna uppsöka och rädda andra.

Hvem är skicklig till detta? Helt säkert ej en sådan, som misslyckats i hemlandet, ej heller en sådan, som är skicklig i sina egna ögon. Hvad vi behöfva, äro män och kvinnor, starka i tro, starka i hopp och framför allt starka i kärlek, män och kvinnor fyllda med den Helige Ande.

För hvad slags arbete behöfvas dessa missionärer? För hvarje godt verk, den Helige Ande må leda oss till. I de kristna länderna finna vi många slag af verksamhet, hvilka hafva sin rot i kärleken till Herren, men som äro fullkomligt okända i Kina. Där finnes t. ex. intet hem för obotligt sjuka. Endast ett hospital, en skola för döfstumma, några få hem för blinda och några sjukhus för spetälska, se där allt, som finnes. Behofvet af sådana hem är därför mycket stort.

Med hvilken oändlig sorg måste ej Herren se många af sina bekännare i besittning af stor rikedom men utan någon känsla för hans lidande och fattiga bröder! Hvilka tillfällen gifvas ej i vår verksamhet att visa kineserna fullheten och fullkomligheten af det lif, Kristus har gifvit oss, i det han uppenbarat hemligheten af Guds kärlek!

Hvad åter skolverksamheten, det litterära och det medicinska arbetet angår, så behöfva vi såväl män som lokaler. Vi behöfva sådana män, som ej blott själfva arbeta utan också kunna fostra kineser till arbete i alla dessa grenar. Därför bör kyrkan sända oss de bästa och mest kompetenta lärare, doktorer och sjuksköterskor. Intet offer är för stort för detta verk, och ingen är för god därför.

Men framför allt behöfva vi sådana, som kunna predika Jesu Kristi evangelium, sådana, som vilja förkunna det glada budskapet i städer och byar, på vägar och stigar, i kapell, salar och gästrum, ute och inne. Tänk på den stora skaran af syndare i Kina och dess stora syndfullhet! Endast Kristus kan frälsa dem. Under bön och åkallan ropa vi därför till Herren genom den Helige Ande, att han måtte sända män, som kunna säga med Paulus: »Kristi kärlek tvingar mig, och ve mig, om jag ej predikar evangelium!»

Då vi betrakta storleken af det fält, som nu ligger öppet för oss i Kina, och de stora tillfällen att göra godt, som här erbjudas den kristna församlingen, tillfällen, som till stor del helt nyligen blifvit oss gifna i synnerhet som en frukt af martyrernas blod 1900, fråga vi:

Är det verkligen möjligt att under dessa tre år fördubbla missionärernas antal i Kina? Utan bön är det absolut omöjligt, men med bön är det lika möjligt och rimligt, som det var för Morrison att begynna sitt arbete 1807.

Lyften upp edra ögon och beskåden vår uppståndne och himlafarne Herre, där han står på Guds högra hand och beder för oss! Kommen ihåg, att han ingått i det allra heligaste såsom vår förebedjare, och att vi hafva

frimodighet att inträda där och förena våra böner med hans! Kommen ihåg, att han sändt oss en annan förebedjare, som hjälper våra skröpligheter, närhelst vi ej veta, huru vi skola bedja, såsom vi böra, och sägen med frimodighet: »Är, hvad vi bedja i öfverensstämmelse med hans vilja, så skall det ske.»

»Och detta är den tillförsikt, vi hafva till honom, att, om vi bedja något efter hans vilja, hör han oss, och om vi veta, att han hör oss, hvadhelst vi bedja, så veta vi, att vi hafva det ombedda, hvarom vi hafva bedt honom.»

Från hemarbetet.

S. M. K:s bönemöten för hösten togo tisdagen den 11 okt. kl. 7 e. m. sin början i Stockholm å K. F. U. M:s lokal.

En stor glädje var att se, att så många af Herrens folk hörsammat kallelsen och infunnit sig för att i bön och tacksägelse bära fram missionens angelägenheter inför missionens Herre.

Vid detta bönemöte hade vi äfven glädjen få höra vittnesbörd från tvenne bröder, som för tillfället gästade Stockholm, läkaremissionären d:r *G. W. Guinness* från England och majoren *H. Dillner* från Skellefteå.

D:r Guinness, som utgick till Kina år 1897, var en af dem, som under boxarrörelsen 1900 var nära att falla ett offer för förföljarne. Under en hel månads tid var han jämte några missionärer stadd på flykt, och fingo de härunder utstå obeskrifliga lidanden. Med ett hjärta, som brinner af kärlek till Herren och af nit för själars frälsning, återvänder emellertid d:r Guniness troligen denna månad till Kina för att i provinsen Honan återupptaga sitt arbete både som missionär och läkare. I hög grad uppmuntrande var det för öfrigt att höra flera af hans meddelanden från Kina, som vittnade om, att vår Gud är en *bönhörande* Gud, och kraftigt belyste hans textord: »*Hafven tro på Gud!*»

Major *Dillner* framhöll i sitt anförande vikten af, att vi icke sysselsätta oss med oss själfva, kretsande kring vårt eget jag, utan att vi i stället i *allt* låta *Gud* vara den *förste*.

* * *

Ur d:r Guinness' föredrag meddela vi här tre små berättelser från Kina, vissa om, att de skola glädja hvarje missionsvän.

»Jag satt en dag», så berättade han, »i mitt rum och studerade, då en af mina medarbetare kom in och frågade, om jag icke ville gå till kapellet för att tillsammans med de öfriga troende på stationen bedja Gud afvända en mycket hotande hagelskur. Skörden är i Kina för folket så att säga allt, och med den kraft, hvarmed regn- och hagelskurar där kunna komma, händer det icke sällan, att en lofvande gröda på några få timmar blir totalt förstörd. Himmelen var nu betäckt af svarta ovädersmoln, som hvilket ögonblick som helst hotade att urladda sig. Jag skyndade till kapellet. Män och kvinnor lågo på sina ansikten inför Gud. O, hvilka bönerop där uppstego! Jag önskar, ni kunde höra de troende kineserna bedja! Emellertid bröt ovädret löst, och därinne i kapellet hörde vi, hur haglet smattrade mot tak och gator. Huru, så frågade vi oss, skulle Gud nu besvara sina barns nödrop?

Efter omkring en timme klarnade det. Några af oss gingo ut och upp på stadsmuren, hvarifrån vi hade utsikt öfver landet. Och hvad fingo vi se? Jo, den Gud, som har allt i sin hand, hade begränsat haglets framfart, så att det träffat endast *staden*. Den kringliggande landsbygden var skonad och grödan således räddad. Vi vände nu om till kapellet och höllo där *tacksägelsemöte*.

* * *

En svensk missionär var jämte ett par yngre bröder på väg upp till en station i det inre af landet. De kommo till en stad, där inga utländingar förut varit. Det dröjde icke länge, förrän det lilla värdshuset, där de tagit in, var omringadt af en skränande, hotfull människoskara. Den äldre missionären, som förstod, hvad detta innebar, uppmanade de andra att med honom böja sina knän och framlägga hela ställningen inför Gud. Så skedde. Och se, medan de bådo, sände Gud en häftig regnskur, och inom några minuter voro gård och gata såsom rensopade. Kineserna äro nämligen ytterst rädda för att hår och hufvud skola bli våta.

* * *

Några andra missionärer blefvo under en resa öfverfallna af röfvare. Härvid blef en af systrarna bl. a. bestulen på sina filtar. På den plats, dit hon kom, kunde hon icke få köpa några. En troende kinesisk kvinna frågade henne, hur hon nu skulle bära sig åt. Hon svarade, att hon hade anförtrott hela saken åt Herren och var viss om att han ville sörja för henne. Nästa dag anlände till stationen en låda under hennes adress. Hon öppnade den och fann den innehålla två sköna jägerfiltar. *Hvem* som var den jordiske afsändaren, hade hon ingen aning om. Men hvad hon visste, var, att bakom denne stod hennes *Fader* i himmelen, att han hade tänkt på sitt barn, ja, svarat, redan innan hon ropat.

Han skall aldrig mer utgå.

Upp. 3: 12.

Här ljuder det ständigt: »gå ut, gå ut
I världen den stora, vida»;
Ej nådatiden ännu är slut,
Du får icke längre bida.
Gå ut att lösa en syndens träl,
Gå ut att frälsa en dyrköpt själ,
Tag med dig frälsningens glada bud,
Gå ut, — och visa dem väg till Gud.

En dag får du höra: gå in, gå in
I glädjen, eviga friden,
Nu efter kampen är segern din,
Det är en ände på striden;
Gå in till himmelens sabbatsro;
Gå in att uti Guds tempel bo,
Där evigt, evigt du Jesus ser,
Gå in, — du aldrig skall utgå mer.

Jane af Sandeberg.

Meddelanden från Redaktionen.

Vi bedja få fästa våra läsares uppmärksamhet på den i dagarna utkomna julkalendern »Hans Stjärna i Östern», som vi våga hoppas skall emottagas med glädje af missionens vänner. Se vidare innehållsförteckningen å sid. 95, 96. De redan inkomna rekvisitionerna skola expedieras med första.

*

Våra vänner i Stockholm bedjas vara välkomna till missionens bönemöten tisdagskvällarna kl. 7 å K. F. U. M:s lokal (Norrlandsrummet).

*

Det är med mycken tacksamhet till Gud, vi emottagit underrättelse om att vår syster Anna Hahne och broder Bölling, som någon tid varit klena till hälsan, blifvit bättre.

»Br. Andrew Ericsson, som under den heta tiden bott tillsammans med Hugo Linder i grottor, sjuknade hastigt i svår rödsot och måste föras till Ishï för bättre vård, och det är ett Herrens stora under», skrifver broder Wester, »att han icke blott finnes kvar bland oss utan ock är fullständigt återställd».

*

Broder J. Sandberg meddelar, att missionär Böllings och frk. Berzelii bröllop var utsatt att äga rum i Yuincheng söndagen den 25 sept.

*

S. M. K:s missions- och bönekretsar torde uppmärksamma missionärernas upprop till tacksägelse och bön (sid. 90).

Brefafdelningen

»Du gör din tjänare godt, Herre!»
Ps. 119: 65.

Kära missionsvänner!

Min andra sommar i Kina närmar sig slutet, och äfven efter denna har jag all anledning att till fullo instämma i ofvanstående ord. Ehuru värmen ibland varit så tryckande, att man knappt kunnat uthärda den, har dock Herren dag för dag gifvit nödiga krafter.

När jag ser tillbaka på denna tid af nära ett och ett halft år efter min ankomst hit, fylles mitt hjärta af tack och lof till lefvande Gud, som härligen hjälpt igenom både ondt och godt. Svårigheter, som man ej väntat sig på missionsfältet, komma i ens väg. Den största af de pröfningar, på hvilka man måste vara beredd, är nog, att det går så långsamt med språket. Huru jublar man icke, när man börjar kunna fatta och följa med något i t. ex. en predikan! Ja, Herren är god, och godt gör han.

Har nu haft nöjet göra mitt första besök i Hanch'eng. På hemvägen fingo jag och min kamrat ett nytt bevis på Guds kraft att bevara i farans stund. Det var vid öfvergången af Gula floden vid Ü-men-k'o. På grund af ett häftigt regnande hade floden stigit så, att, då de väldiga vattenmassorna brusade fram mellan de höga klipporna, det smala passet liknade en kokande gryta. Sedan vi efter mycket besvär kommit ombord å en liten bräcklig båt, voro vi strax ute i de rasande hvirflarna. I flera sådana snurrade båten rundt och slungades sedan med väldig kraft emot klippan. Alla i båten sågo på hvarandra, öfvertygade om att det var sista gången — men, nej — båten höll, och under det båtkarlarna tumlade om hvarandra, stod Herren vid styret och förde båten ur bränningarna in i det lugna vattnet, och snart voro vi i land. Inför sådant förstummas man, och ej förrän efter en stund förmådde jag med läpparna uttala mitt hjärtas känslor.

Hvad angår arbetet här på stationen, så har, särskildt hvad kvinnorna beträffa, antalet besökare vid söndags- och öfriga veckomöten varit i ständigt stigande till stor glädje för våra systrar. Bland männen kan förhållandet ej sägas vara detsamma, delvis helt säkert beroende på, att ingen under året fått ägna mycken tid åt verksamheten bland dem. Vi hoppas dock, att detta skall bli bättre från och med i höst. Under allt bekänner sig Herren till arbetet, och vi tacka honom innerligt därför, något, som helt säkert äfven våra vänner därhemma vilja göra.

Yuincheng den 22 augusti 1904.

Werner Wester.

* * *

Utdrag ur missionärernas bref.

I föregående nummer uppmanades missionens vänner till förbön bland annat för utstationen *Su-Üen.* Vi äro i dag i tillfälle att meddela litet från ett besök på nämnda plats, hvarom *br. Bergling* i ett bref berättar. Sedan han först skildrat därvarande skola och en examen, som han fått öfvervara, skrifver han:

»Efter examen framburos till mig *tre afgudar,* och så berättade läraren, hurusom fyra familjer där i byn och en familj i en närgränsande by under de sista 14 dagarna rensat sina hem från dessa styggelser. Min glädje öfver hvad jag hörde kan lättare tänkas än beskrifvas. Tre af fäderna i dessa familjer hade just hemkommit från min asyl, där de under 20—50 dagars uppehåll afvants från bruket af opium.

Vid predikans slut på aftonen ställde jag en uppfordran till dem bland de närvarande, som ännu haltade på båda sidor, att följa de nämnda familjernas exempel och till påföljande förmiddagspredikan medtaga sina gudar, då vi på en gång skulle förstöra dem. Påföljande dag infann sig en svartkonstnär, en 60 års man, som från sitt tjugonde år ända tills nu hufvudsakligen haft sitt uppehälle genom att medelst besvärjelser bota alla möjliga sjukdomar och utdrifva onda andar. Han bar fram två afgudar och yttrade därvid: »Tag dem och behandla dem, såsom de förtjäna, och hjälp mig bedja Gud, att han frälsar mig från allt slags list och all »satans illfundighet!» Äfven denne man hade just hemkommit från vår opieasyl i Han'cheng.

Vid predikans slut gingo vi ut på gården, och här slog jag lergudarna i smulor mot en sten. De troende jublade därvid, men åtskilliga af de tillstädesvarande hedningarna åsågo med synnerlig förskräckelse detta mitt åtgörande, hvarför jag bifogade några ord till förklaring.

Säkert skall det glädja fröken E. Ulffs vänner att höra, att hon fick vara första medlet i Herrens hand att

intressera en af de ofvannämnda familjerna. Sedermera ha fröknarna Bengtsson och Hattrem blåst under den tända gnistan. Och det stannade ej vid, att denna familj vände satan ryggen, äfven svärmodern blef genom sina barn påverkad, så att hennes gudar voro med bland dem, som vid det nämnda tillfället förstördes. Sålunda sprides elden, Gud ske lof!

* * *

Fröken *Agnes Forssberg* skrifver från Haicheo den 15 aug. 1904:

Jag är så tacksam för alla de vänner, som *bedja för mig*. Dessa äro mina dyrbaraste vänner. Herren själf löne dem för det arbete, de därigenom göra! — Jag vet, att Jesus själf beder för oss, att han är trofast, och att han söker bevara oss, men jag tror dock, att de, som bedja för oss här ute, äro oss till obeskriflig hjälp. Vi ha här mången gång så mycken kamp och strid mot våra andliga fiender, att det stundom *synes*, som skulle vi gå under. — Att vaka och bedja är, hvad vi icke få glömma.

Här ha vi nu så varmt, att vi icke kunna gå ut i det fria förrän vid solnedgången. Vi bo under sommaren 5 systrar tillsammans i en by ej långt från Haicheo, nämligen Frida Prytz, Maria Bordson, Maria Harms, Ida Andersson och jag. Maria och Ida studera, och jag sköter vårt lilla hushåll. Vi ha det mycket välsignadt tillsammans. Mycket bedja vi ock om någon själ härifrån, och Herren skall nog höra våra böner, ehuru det ser mörkt ut. Folket är så vänligt men hårdt och otillgängligt för evangelium. Herren kan dock allt förvandla. Det är icke en liten sak, att en hedning blir omvänd. En kvinna här berättade nyligen för mig, att hon icke mindes, om det var 9 eller 10 barn, som hon dödat. Detta talade hon om utan den minsta ånger eller blygsel. — Ack, hvad Jesu hjärta måtte blöda vid tanken på alla dessa, som lefva i synd, men för hvilka han gjutit sitt heliga blod! Måtte vi bli mer och mer varma och vakna för hedningarnas nöd!

En annan dag frågade mig en kvinna, hvilket som vore bäst: att vara en hederlig, bra människa eller en dålig. Jag bad henne själf tänka efter, hvarpå hon svarade, att de dåliga människorna hade det bäst. Hon hade icke förmåga att se längre än till det jordiska. Ack, — deras nöd — deras nöd!

— Vi bo här i byn midt ibland dem. På samma gård som vi bo 3 familjer. Hela dagen ha vi tillfälle att se och höra deras olyckliga lif. Kif, strid, osämja och gräl äro deras dagliga gäster — nej, bo i deras hjärtan. Om någon af dem blir frälst, huru svårt då blott att vistas i ett sådant hem. Ett är visst, att de omvända hedningarna behöfva våra förböner lika väl som de oomvända. Och vårt arbete är icke förgäfves — då och då blir Guds kraft uppenbar till frälsning för någon själ. — I går var här en man, som sade sig vilja helt tro på Jesus och icke mer tillbedja sina afgudar. Gifve Herren, att så verkligen måtte vara!

Vi längta nu, att sommaren skall vara öfver, så att vi åter få komma ut i arbete bland kineserna. Nu har man nämligen inga krafter, ej heller kan man för värmens skull göra några längre resor.

* * *

Missionär *Nath. Högman* skrifver i ett enskildt bref från Hanch'eng den 17 aug. 1904:

Det är kanske kändt, att smittkopporna härjat rundt omkring oss och skördat icke få offer. Kineserna, som i detta se en straffdom från högre makter, skynda att reparera sina förfallna afgudatempel för att sålunda blidka gudarne. När några kristna hemsökas af den hemska gästen, håna hedningarna dem och gifva deras tro på Kristus skulden. Det har därför varit en pröfningens tid för våra kära kineser. Men Herren låter sig ej heller vara utan vittnesbörd. Fall ha förekommit, då de, som hånat, snart drabbats af ännu större förluster och sorger.

En dag kom en förtviflad man till vår dörr, tiggde och bad om penningar för att köpa sig en stråmatta. I denna skulle han svepa sin 24-åriga hustru och sin en månad gamla lille son, hvilka båda dött i smittkoppor. Någon kista hade han ej råd att anskaffa. Läraren Chih gjorde sig underrättad om att mannens berättelse var sann, och så gåfvo vi honom omkring 2 kr., en stor gåfva för honom. Dessutom fick han ett Mattei evangelium.

När jag kom ut för att tala med honom om Herren Jesus, mötte mig en hemsk syn, han var spetälsk. Ansiktet var fullt af frätande, hemska sår. Ehuru blott omkring 30 år var hans kropp utmärglad och sårig. Öfver axlarna bar han ett trasigt klädesplagg. När han fick se mig, ville han knäfalla, hvilket jag naturligtvis förhindrade. I sitt hem hade han nu ingen mer än sin gamla sjuka mor.

Från den tid, han fick hjälp af oss, började han emellertid bedja till vår Gud. Och nu säger han: »Det är ju uppenbart, att Jesus är den rätte Guden, ty sedan jag började bedja till honom, ha mina sår blifvit torra.» Och att så är, ha vi själfva sett, då mannen besökt våra gudstjänster. Huru dyrbart att få tjäna, älska och tro på den Gud, som *allena* gör under!

* * *

Utdrag ur bref från missionär *C. Blom*.

Honan-fu, den 22 aug. 1904.

Under den heta tiden har här ej kunnat göras mycket arbete på landsbygden. Jag har omväxlande med evangelisterna besökt de troende i Chang-yang samt nu senast för något öfver en vecka sedan varit ute hos en sjuk i opierökning förfallen kristen några mil härifrån i den nordvästliga bergstrakten. På dessa små turer kommer man ju alltid i beröring med ganska många människor, och i allmänhet finner man landtbefolkningen ganska vänligt stämd. I några byar, som jag gick igenom utan att stanna, uppträdde ungdomen fientligt, men hvarhelst vi slogo oss ned och samtalade, voro alla tillmötesgående. Böcker kan man i allmänhet ej sälja i något större antal utom vid teatertillfällen och på marknader. — De troende i Chang-yang äro flitiga att läsa. Både män och kvinnor lära sig bibelspråk för hvarje söndags-e. m., somliga 10—15 verser åt gången. Där finnas några, hvilka nyligen blifvit intresserade, som också flitigt besöka mötena. De två ledarne tura om att komma hit på söndagarna, då vi ej äro där.

Här i staden bedrifves arbetet med mer kraft trots hettan, men regnet har på senare tiden ofta hindrat gatupredikan. Emellertid ha vi många besökande, och söndagsmötena bevistas af ganska mycket folk. Åtskilliga

män ha på sista tiden regelbundet öfvervarit äfven aftonbönerna under veckan. Dessutom har Beinhoff en barnklass en gång midt i veckan och jag en katekesklass för de intresserade. Flera gånger ha kvinnor kommit för att få höra, och vi ha då bjudit dem att sitta på gården, medan någon predikat, ty vi kunde ej bjuda in dem i gästrummet. Stundom ha några kommit till söndagsmötena, och då ha vi afskilt ett hörn åt dem. De längta mycket efter den tid, då kvinnliga arbetare skola komma hit och undervisa dem.

Fastän inga svåra rykten hörts af, ha dock åtminstone ett par gånger plakat mot oss varit uppsatta, en gång till och med på vår vägg. Till följd häraf har mandarinen utfärdat en proklamation, hvad verkan den nu kan ha.

Ställningen i Kina.

Härom skrifves följande i »China's Millions» för november:

»De notiser, som allt emellanåt i pressen äro synliga om oroligheter i Chih-li, hafva varit en källa till oro för åtskilliga, som hafva vänner och släktingar i Kina. Så långt vi veta, finnes emellertid ingen anledning att betvifla Brittiska legationens i Peking mening, att de oroligheter, som förekommit, icke äro riktade emot utländingarne utan emot den nu regerande dynastien, och att de följaktligen skola undertryckas af den kinesiska regeringen.

Redan den omständigheten, att Kina så omsorgsfullt bevarat sin neutralitet under det nu sedan snart ett år tillbaka pågående kriget, är ett icke ringa vittnesbörd om regeringens förmåga att kunna upprätthålla lugn och ordning.

Medan det under en tid framåt alltid är möjligt, att lokala oroligheter kunna utbryta, är det icke sannolikt, att Kina åter skall göra sig skyldigt till liknande dårskaper som år 1900. Kina har stora och svåra problem att lösa, måhända svårare än något annat land på jorden. Å ena sidan har det att strida mot den mest solida konservatism, å andra sidan mot de radikala och revolutionära inflytanden, som härröra från de utländska makterna. Kina har försökt tillfredsställa det konservativa elementet och motstå det utländska trycket men förgäfves. All sannolikhet föreligger, för att regeringen, låt vara emot sin vilja, skall erkänna, att dess enda hopp ligger i att följa samma politik, som inom så kort tid har höjt Japan till en världsmakt. Medan det därför måste medgifvas, att det oväntade alltid kan inträffa, hafva vi alla skäl för att vid den närmaste framtiden fästa goda förhoppningar och behöfva icke fästa för mycken vikt vid telegram af oroande innehåll, isynnerhet icke vid sådana, som utgå från Shanghai. Å andra sidan kräfver ställningen fortsatt och allvarlig bön, att fred må bevaras, »på det att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt».

Bestyrkande vår ofvan uttalade åsikt är ett telegram, infördt i Times den 17 oktober, och afsändt från dess korrespondent i Peking. En del däraf har följande lydelse:

»Telegram, synliga i europeiska tidningar och i vissa kinesiska, gifva vid handen, att ett tillstånd af oro och mot utländingar visade fientligheter skulle äga rum i de nordliga provinserna. Vi tro här, att den ryska legationen är den, som förnämligast sätter dessa historier i omlopp, tydligen i afsikt att afvända uppmärksamheten från kriget. Medan vi medgifva, att nästan ständiga oroligheter förekomma i *K'wang-si* i den sydligaste delen af Kina, äga rykten om oroligheter i de nordliga provinserna ytterst liten grund. Inom ett helt litet område på gränsen mellan Honan och Chih-li finnes ett hemligt parti, kalladt T'sai-yuan, som är både regerings- och främlingsfientligt, och som emellanåt orsakar svårigheter för i trakten arbetande missionärer. Kinesiska myndigheter försäkra emellertid, att det icke alls finnes någon anledning att befara, det detta sällskaps verksamhet skall leda till något afbrott i freden. Öfriga delar af de tre nordliga provinserna hafva aldrig varit lugnare än nu.»

Kamilla Rasmussen.

Kina Inlandmissionen har nyligen gjort en stor förlust, i det en af dess kvinnliga missionärer, fröken *Kamilla Rasmussen* från Norge, efter endast några dagars tyfoidfeber aflidit.

Fröken Rasmussen utkom till Kina år 1899 och fick sitt verksamhetsfält i Shansi. Genom sitt kärleksfulla, sanna och ovanligt glädtiga väsen på samma gång som genom sitt brinnande nit för själars frälsning och sin uthållighet i arbetet var hon för alla ett verkligt föredöme och tillvann sig allmän kärlek och förtroende både bland missionens ledare och bland sina medarbetare.

År 1900 hade hon under boxareuppproret att utstå stora lidanden men blef genom Guds nåd räddad till lifvet. Under den tid Shansi var stängdt för missionärer, vistades hon i provinsen Kiang-si och deltog där i missionsarbetet. Hennes hjärta var emellertid i Shansi, och stor var hennes glädje, när hon på hösten 1902 kunde återvända dit. På stationen Ta-ning har hon sedan dess haft sin verksamhet och har där ända in i det sista med stor välsignelse arbetat för sin Mästare bland de kinesiska kvinnorna.

"Hans Stjärna i Östern."

Illustrerad julkalender, första årgången, har i dagarna utkommit på Sinims Lands förlag.

Vi meddela här innehållsförteckningen:

Förord af E. Folke.
Frid på jorden.
Herren, Elias Gud. Af E. Folke.
Gå i dag i min vingård. (Poem). Af August Berg.
På nyårsvisit. Af C. H. Tjäder. Med 2 ill.
Ett kristligt kinesiskt bröllop. Af C. H. Tjäder..
Tvänne konferensminnen. Af August Berg. Med ill.
Bibelkvinnan Lita sao. Af Augusta Berg.
Är missionen värd uppoffringar etc.? Af C. F. Blom.
Vyer från Honan. 5 Illustrationer. Af C. F. Blom.
Ljus i mörker af J. T. Sandberg.
Si, jag gör allting nytt. Af Anna Eriksson.
Voro de änglar? Af R. Bergling.
Mörker och ljus. Af Dagny Bergling.
Nyårstid i Kina. Af Hugo Linder.
Några drag ur en kinesflickas lif. Af Agnes Forssberg. Med ill.
Ökenvindar. (Poem.) Af Sigrid Engström.
Människofiskare. Af G. A. Stålhammar.

Den nödvändiga frågan. Af Mina Stålhammar.

Jane Hudson Taylor. Af fru Howard Taylor. (Med porträtt).

Huru kan du sofva? Af Jane af Sandeberg.

Arbetarens vinst. Af Maria Pettersson.

Ett rop från Kinas unga kvinnor. Af Sigrid Bengtsson.

Afgudarna skola platt förgås. Af Maria Harms.

Segrande och för att segra. (Poem.) Af Jakob Bölling.

En landsvägsresa i Norra Kina. Af Andrew Ericsson. Med 2 ill.

Från mörker till ljus, lefnadsteckning af Kao Ming shuen. (Med porträtt).

Denna kalender är af missionärerna på Norra Kinas missionsfält såsom en tacksamhetsgärd för kärleksfullt samarbete tillägnad vårt lands missionsvänner.

Rekvisitioner insändas till *Sinims Lands förlag*, Malmtorgsgatan 8, Stockholm.

Pris: 75 öre. Vid rekvisition af minst 10 ex. lämnas 25 proc. rabatt.

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission onsdagen den 30 november i Landtbruksakademiens lokal, 43 Mästersamuelsgatan, 2 tr.

Andaktsstunder hållas kl. $^1/_2$ 11 af dr Karl Fries; kl. 1 af pastor T. Lindhagen samt kl. 6 af brukspatron J. Hedengren.

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Maria Berg, 34 Nybrogatan, 1 tr.
Isabel Faxe, 22 Karlavägen, 3 tr.
Louise Kylén, 10 Humlegårdsgatan, 3 tr.
Tekla Liljeqvist, 31 Malmskillnadsgatan, 1 tr.
Amelie och Louise Schön, 28 Skeppsbron, 3 tr.
Tekla Tjäder, 39 Grefturegatan, 1 tr.
Emma Beskow, 34 Östermalmsgatan, 1 tr.
Elin Holmgren, 8 Malmtorgsgatan, 2 tr.
Elisabeth Landgren, 4 Sigtunagatan, 2 tr.
Olga Magnusson, 23 A Handtverkaregatan, 3 tr.
Sigrid Storckenfeldt, 6 A Engelbrektsgatan, 2 tr.
Elvine Weinberg, Karlstad.

Gåfvor från landsorten torde insändas till Svenska Missionens i Kina exp. 8 Malmtorgsgatan, 2 tr., Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under oktober månad 1904.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
598.	A. S. till G. A. Stålhammars underhåll	600: —	
599.	E. E. gm O. D. H.	5: —	
600.	»Onämnd, Skåne»	50: —	
601.	A. S. till Stålhammars underhåll	300: —	
602.	Sparbössemedel från Skepsta gm J. H.	66: 25	
603.	O:s sparbössa	2: 20	
604.	G. S., Stockholm	2,000: —	
605.	»Tackoffer»	60: —	
606.	I. F., Stockholm	800: —	
607.	A. E. D., Ellensdal, Alingsås	1,000: —	
608.	Ända hitintills har Herren hulpit, 1 Sam. 7: 12; Rom. 4: 3	500: —	
	Transport	5,383: 45	
609.	K. T., Sjövik	5: —	
610.	Hednavärldens vänner i Misterhult gm M. K.	145: —	
611.	Från Halltorp gm P. A. B: Auktionsmedel m. m. kr. 230: 40; insamling vid sammankomster kr. 28: 60; för mangeln kr. 5 och på expeditionsrummet kr. 2. Summa	266: —	
612.	Från en vän i Kumla gm H. F.	60: —	
613.	Ett tackoffer till Herren af A. G. G.	10: —	
614.	D:o af F. G. D.	10: —	
615.	Från en syföreningsauktion, Lilla Ullevi $^6/_7$. »Af din hand hafva vi gifvit det åt dig»	40: —	
616.	Inkomst från en bikupa hos C. & H. W—k, Jönköping	8: —	
617.	H. Ö., Stockholm	1,000: —	
618.	M. J., Ramsbergsbruk	5: —	
619.	M. J., Södertelje	5: —	
620.	Matt. 28: 19	70: —	
621.	A. M. gm E. B., Odensvi	5: —	
622.	Från mfg gm d:o	10: —	
623.	S. & C. E. J., Lindesberg	50: —	
624.	Lilla Svenska Barntidningen, Jönköping	5: —	
625.	En gåfva till Herren. J. H. gm O. E.	5: —	
626.	M. S., Stockholm	5: 98	
627.	»Sparbösseinsamling i Vaxholm» gm T. R.	15: —	
628.	Mfg vid Ingarp, Höreda gm C. G.	10: —	
629.	O. & K. G. M.	10: —	
630.	I. L.	5: —	
632.	En missionsvän	600: —	
633.	Af K. E. B. Gbg, gm A. R. till Böllings underhåll från K. F. U. M:s missionskrets 100 kr.; K. E. B., till d:o gm d:o 7; A. & E. R. till d:o 20 kr.	127: —	
634.	M. K., Baggetorp, från mötet i Fårbo $^{16}/_{10}$ kr. 8: 68; fyllnad kr. 1: 32	10: —	
635.	Kollekt på missionsafton den $^{19}/_{10}$ gm C. O. K., Linköping	20: —	
636.	A. & M. Karlskrona	25: —	
637.	Askeby mfg gm C. F. L., Askeby, Linghem	35: —	
638.	Gm O. Å., Öfverum. Insaml. vid ostgänge för Kina $^{15}/_{10}$ kr. 8: 23, fyllnad 1: 77	10: —	
639.	Flickornas syförening i Skärfsta gm E. G.	50: —	
640.	En kollekt i Uppsala å K. F. U. K., gm E. A.	6: 50	
641.	A. G., Tofteryd. Skillingaryd gm J. C.	100: —	
642.	Från Lilla Senapskornets försäljn. den 19 okt. Luk. 9: 10 till A. Hahnes underhåll gm H. F., Kumla	170 —	
644.	Enskild insamling i Mörlunda gm A. P. R.	50: —	
645.	Onämnd gm C. F. L., Askeby, Linghem	5: —	
646.	Kollekt i mfg i Mariestad gm F. D.	18: 27	
647.	Askeryds jungfruförening gm S. G., Skyttlingebäck, Aneby	70: —	
648.	Östra Härads Kristl. Ungdomsförbund till Bloms underhåll gm A. S., Hvetlanda	300: —	
	Summa kr.		8,725: 20
	Till särskilda ändamål:		
631.	Eva, Nils o. Greta till Anna Janzons skola	6: 50	
643.	Till en bibelkvinnas underhåll af N. K. & L. H., Kristiania	50: —	56: 50
	Summa kr. för okt.		8,781: 70
	Under jan.—sept. influtit kronor		43,825: 92
	Under årets 10 månader: kronor		52,607: 62

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Herre! min Gud är du. Jag vill prisa dig, jag vill lofsjunga ditt namn; ty du har gjort under; dina rådslag från fordom äro trofasta och sannfärdiga.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman, & Co. 1904.

9. Årg. DEC. 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Fru Jane Hudson Taylor.
Död d. 30 juli 1904.
(Se sid. 78.)

Innehåll:

Anmälan. — Änglarnes lofsång. — Missionsarbetet i Kina i närvarande tid. — Trohet (poem). — För Gud är ingenting omöjligt. — Frälsta såsom genom eld. — Meddelanden från Redaktionen. — Icke en enda (med tre illustrationer). — Hemarbetet. — Brefafdelningen. — Kinesiska kejsarfamiljen (med fyra porträtt). — Från S:t Louis. — Svenska missionssällskap. — En öppen bibel. — Bokanmälan. — Adresser till våra missionärer i Kina. — S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Anmälan.

»Sinims Land,

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina»

börjar med år 1905 sin 10:de årgång och kommer, vill Gud, att liksom under föregående år utgifvas med ett nummer i början af hvarje månad.

Tidningens hufvudsakliga uppgift blir äfven hädanefter att redogöra för *missionen i Kina.* Följaktligen komma *meddelanden* att ingå dels rörande *förhållandena i allmänhet ute i Kina,* dels från *vårt eget missionsfält* både i form af *bref från missionärerna* och *små skisser* från de olika stationerna samt genom *illustrationer.* Vidare komma att i tidningen införas *missionsföredrag* eller andra *smärre artiklar, afsedda till väckelse och uppbyggelse, strödda underrättelser från andra fält* samt *berättelser från missionsvärlden.* Liksom under föregående år komma särskilda *tacksägelse- och böneämnen* att i hvarje nummer inflyta. Från olika håll hafva vi erfarit, att denna lilla afdelning af tidningen haft stor betydelse särskildt för de små bönekretsar, som här och hvar bildats i landet, och hoppas vi, att antalet af dessa ytterligare skall ökas genom dessa direkt från våra missionärer insända upprop om förbön eller maningar till tacksägelse. Till uppmuntran såväl för medlemmarne af bönekretsarna som för andra missionsvänner och icke minst för våra syskon ute på fältet hoppas vi under nästa år allt emellanåt få lämna meddelanden om det arbete, som för missionen utföres inom vårt eget land, detta under rubrik *Från hemarbetet.* Vi tro, att härigenom samhörighetskänslan bör kunna blifva ännu starkare än förut mellan missionens arbetare ute och hemma.

Vi vilja äfven begagna detta tillfälle att uttala vårt varma *tack* till alla dem, som under det gångna året understödt oss i arbetet särskildt genom att verka för tidningens spridning, och hoppas vi att alltjämt få påräkna samma välvilliga understöd, ja, att antalet af detta slags »medarbetare» må ökas. Ju mer missionen blir *känd,* dess mer *intresse* väcker den. Och ju större intresset blir bland Guds folk, dess flere blifva de, som i *kärlekens offervillighet* och *trogen förbön* vilja uppbära denna viktiga gren af Guds stora riksarbete på jorden.

Tidningens pris hos redaktionen är för helt år 1 kr. och för halfår 50 öre. För dem, som prenumerera på posten, tillkommer 35 öre i postporto. (se sid. 104).

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkt till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumeration ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» kr. 1,80.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Stockholm i dec. 1904.

Redaktionen.

Änglarnas lofsång.*

Ära vare Gud i höjden, frid på jorden,
till människorna ett godt behag! Luk. 2: 14.

Det är, som kunde de himmelska härskarorna icke längre hålla ut med att tiga, så jublande utbrista de i det lof, som människorna så länge och skamligt förhållit sin Gud. Vilja *vi* låta denna högtid gå förbi utan att af helt hjärta sluta oss till denna skara, utan att det också för oss blir ett behof att sjunga Guds lof? På det att Herren må föra oss härtill och kunna gifva oss en evighetsvinst, vilja vi i dag närmare betrakta denna himmelska lofsång.

Det första, som trängde fram ur änglarnas hjärtan, och som tonade genom luften, var detta ord: *»Ära vare Gud i höjden!»* Den himmelska härskaran, som kommit för att i tillbedjan fira denna stund i Betlehem, uttalar här klart, att Gud blir ärad däruppe i det höga, att hans ära där icke blir honom beröfvad såsom här på jorden, där människorna tillbedja allt möjligt annat i stället för Gud, ja, där de i stället för att hembära honom lof bringa honom vanära. Nej, hvarest de saliga och änglarna äro, där kommer Gud till sin rätt. I den oräkneliga skaran af återlösta och saliga andar står såsom det första af allt: Guds ära. Där tager man icke ifrån honom, hvad honom tillhör. Skulle icke helt naturligt alla skapade varelser i stoftet tillbedja honom och vid hvarje andedrag gifva honom ära för allt, hvad de hafva, äga och få njuta af?

Men hur ser det då ut bland människorna och det icke blott bland dessa millioner af från honom affallna utan äfven bland dem, som mena sig vara gudfruktiga, som själfva anse, att de stå i rätt förhållande till Gud? Huru många bland dem är det icke, som vanära Gud, i det de sucka, att han lägger på dem en alldeles för tung börda och icke sörjer för dem, såsom han borde? Man vill så gärna gå sin egen väg och tvinga Gud att villfara ens egna önskningar. Gör han det icke, då är man missnöjd med honom liksom med en försumlig tjänare, och då är det helt naturligt, att det icke kommer något Guds lof öfver ens läppar. Det är ju också alldeles tyst med lofvet inne i hjärtat. Men i himmelen blir Gud ärad, det är visst. Och vill du vara en himmelsborgare och besitta medborgarrätt i himmelen, då måste du tillhöra dem, i hvilkas hjärtan Guds lof i sanning bor.

* Utdrag ur en predikan af H. Coerper, ledare för Kina Inland Missionen i Tyskland.

Genom denna lofsång förkunna också änglarna, att ett nytt skede skall inträda för jorden, att också där Gud skall komma till sin ära och det just därigenom, att hans Son icke aktade såsom ett rof att vara jämlik Gud, utan förnedrade sig själf och blef ett ringa människobarn. — Han, genom hvars allsmäktiga hand allt har blifvit till, steg hit ned till jorden, på det att människorna en gång skulle få sina ögon öppnade öfver sitt dåraktiga, fridlösa, förbannelsen underkastade syndalif, att de så måtte blygas och börja gifva Gud ära. Huru långt har han i detta afseende kommit med oss? Huru nära äro vi i våra hjärtan förbundna med den himmelska härskaran? Huru mycket lof och huru mycken tillbedjan har väl i våra hjärtan framkallats genom vår Guds stora gärning där i Betlehem? Verklig julstämning bor blott i ett förkrossadt hjärta, i ett hjärta, som blyges öfver allt, hvarvid det hållit fast, och hvarför det af människor velat aktas högt, som nedfaller i stoftet och gifver sin Gud äran. Ja, ett sådant hjärta erfar, hvad sann julglädje är; ett sådant hjärta är saligt.

Sedan änglarna förkunnat Guds lof, utbrista de: *Frid på jorden!* Jag har mången gång hört människor säga: »Sedan den där natten har jorden redan stått 1900 år, och ännu har det icke blifvit frid bland folken, frid i hemmen, frid i de enskildas hjärtan. Huru går detta ihop? Ja, det är ett underligt ord. Huru kunde änglarna vid anblicken af all fridlöshet på jorden sjunga och jubla: Frid på jorden? De göra det, emedan de se detta barn, som har kommit för att stifta frid mellan Gud och människor. Så långt detta barns spira räcker, är det frid på jorden, en frid, som icke kan störas af något i denna värld. Jesus Kristus har till jorden medfört en frid, som härstammar från evigheten, och som hvilar därpå, att detta, som stod emellan Gud och människan, syndaskulden, blef borttagen. En hvar, som blifvit ett med Jesusbarnet och som tillhör hans stora fridsrike, har frid och bevaras i frid.

Säg, har väl julhögtiden fått bringa Guds frid in i *ditt* hjärta? Har det blifvit dig klart, att detta lilla barn har åtagit sig att stifta frid mellan Gud och dig? En hvar, som kommer till detta barn, skall erfara, att det verkligen gifves frid på denna jord, äfven om tusenden bestrida det. Tillhör du den skara, som trots den strid och den ofrid, som ännu råder bland så många på jorden, dock har frid i ditt hjärta?

Lika visst som änglarna kunde sjunga om ära i höjden och frid på jorden, kunde de ock tala om ett tredje: *till människorna välbehag.* Också på detta ord stöta sig många och det icke blott världsbarn utan äfven sådana, som vilja vara Herrens. Det gifves många kristna, som tänka, att Gud icke kan hafva något välbehag till dem, och som hålla det för ett förfärande högmod, ja, för villfarelse, om någon menar sig kunna lefva Gud till behag. Och dock gifves det människor, som äga Guds välbehag, och som veta det, äfven om detta bestrides af andra, ja, om tusenden påstå, att det icke är så utan förklara: »vi vilja förblifva nyktra och icke tro något så förvändt.» — Jesus har kommit just för att på jorden vinna ett släkte åt Gud, till hvilket han kan hafva välbehag. Han har kommit för att låta sitt ljus lysa öfver syndens afgrund, men icke blott för att människorna skulle se djupet af sin synd utan under strålarna af hans kärlek böja sig i stoftet och blifva människor, som genom hans nåd föra ett lif Gud till behag. Aposteln Paulus har sagt, att han, vare sig han är hemma eller borta, sätter sin ära i att vara Gud behaglig. Och det gifves ett folk på jorden, som framför allt annat sätter Guds välbehag, som icke blott då och då hastigt som blixten griper den tanken, utan hvars grundsats det är: »Jag vill lefva min Gud till behag.» Denna grundsats skänkes oss genom den Helige Ande vid barnets krubba. Och till utförande af den grundsatsen gifver han oss sedan äfven kraft. Äfven med alla våra brister kunna vi vara Gud till behag, om vi blott stå i rätt förhållande till honom, om vi med våra fel och brister komma till honom och bedja honom att äfven hela den skada, som af oss kunnat vållas.

Må det blifva dig gifvet såsom Guds julgåfva, att du vill tillhöra de människor, till hvilka Gud har välbehag! Skola vi icke böja oss inför Guds ansikte, ödmjuka oss och blygas, att vi hittills icke haft detta mål för ögonen?

Den himmelska härskarans lofsång uppstämdes, så snart ängeln hade framfört sitt budskap om Frälsarens födelse. Genom honom skulle Guds ära åter upprättas, genom honom skulle ett fridens folk samlas, som skulle stå fast midt under jordens kamp och strid, ett folk, som skulle vandra Gud till behag midt ibland millioner, som lefva ett lif Gud till skam och vanära. Vill du också höra till det folket? Gud vill gifva dig det såsom en verklig julgåfva. Han vill få räkna också dig till det utvalda släktet, om du anförtror dig åt honom, hvars kärlek och salighet i dag lysa oss till mötes. Amen.

Missionsverksamheten i Kina i närvarande tid.

Några tankar af *D. E. Hoste*, C. I. M:s missionsdirektor.

Det lider intet tvifvel, att i Kina för närvarande öppnats mycket rika tillfällen för missionsverksamhet. Jag behöfver här blott i förbigående antyda den lika tydliga som vidtgående förändring, som i alla folkklassers uppförande visat sig gent emot oss och vår verksamhet. I stället för den slöa likgiltighet och föraktfulla fiendskap, som förr voro rådande, finna vi nu på alla håll villighet, ja, i många fall till och med ifrig åstundan att tillgodogöra sig allt, hvad lärarne från Västern hafva att meddela.

Under beröringen med folket komma emellertid vi missionärer snart underfund med att detta nyvaknade intresse till största delen, om ej helt och hållet, sammanhänger med det politiska och kommersiella lifvet. Den lätthet, med hvilken boxarupproret dämpades, i förening

med hofvets flykt till Sian år 1900, har öfvertygat ganska många om nödvändigheten af att tillägna sig Västerlandets vetande och vikten af att ej dröja med att söka förvärfva sådan kunskap, som kan betrygga deras nationella bestånd och välmakt och ställa dem i jämbredd med de öfriga moderna folken.

Sedd från missionärens synpunkt har denna förändring hos folket visserligen sina nackdelar men ock sitt stora värde. Vi få därigenom bättre tillfälle än förr att genom predikan och skriftspridning till deras kännedom föra den sanning, som är uppenbarad i de heliga skrifterna, hvilka vi fått i uppdrag att öfverlämna till dem; och detta gäller ej blott om hamnstäderna utan i större och mindre utsträckning om nästan alla provinserna.

Numer är det rätt vanligt, att missionärer, som arbeta i det inre af landet, blifva ombedda af ståndspersoner och köpmän i städerna rundt omkring att komma och undervisa dem i »Västerns religion» i af dem själfva för ändamålet iordningställda lokaler. Jag har här med afsikt användt uttrycket »Västerns religion», ty denna åstundan att få undervisning i vår religion beror ej på någon insiktsfull uppskattning af den kristna tron — att så är förhållandet, är klart däraf, att den ju är nästan helt och hållet okänd för dem.* Såsom jag redan påpekat, erkänna de, att Västerns nationer hafva kraftkällor till sitt förfogande, som de hittills helt och hållet varit i saknad af, och, då missionärerna i deras ögon åtminstone för närvarande äro nära nog de enda representanter för Västerns kultur, med hvilka de komma i beröring, är det naturligt, att de vända sig till dem för att erhålla den undervisning, de känna behof af.

Huru skola vi nu såsom förkunnare af evangelium och lärare i den kristna sanningen göra bästa bruket af detta sakernas läge för utförande af vårt uppdrag? Om vi blott tillmötesgå folkets begär efter undervisning i sådant, som kan sätta dem i stånd att individuellt förbättra sina lefnadsvillkor och nationellt ställas i jämbredd med de civiliserade folken, skola vi helt visst erhålla stora alltjämt växande skaror af villiga lärjungar och själfva i allt större utsträckning blifva förmedlare af Västerns kultur. Detta är dock något helt annat än att arbeta för införandet af sann och lefvande kristendom.

Det är ej nödvändigt att nu dryfta frågan om önskvärdheten af Kinas reformerande till likhet med Västerlandet. Denna fråga är såsom de flesta frågor, hvilka beröra stora delar af människosläktet, mycket invecklad. Man måste därvid taga i betraktande ej blott den inverkan, det skulle hafva på kineserna själfva utan också betydelsen därat för den öfriga världen. Det finnes vissa påtagliga skäl, som tala för ett sådant reformerande. Äfven den ytligaste kännare af Kina inser, att oändligt mycket lidande och stora förluster af människolif skulle förekommas genom utbredande af Västerns kultur och en förståndig tillämpning af densamma på nu rådande förhållanden. Den moderna ingeniörskonsten t. ex. skulle öppna tillträde till oerhörda rikedomar af mineralier och sålunda höja det allmänna välståndet, liksom förbättrandet af kommunikationerna i hög grad skulle underlätta tillförseln af lifsmedel och därigenom afvärja hungersnöd.

* Missförstånd är här så mycket lättare, som ordet »Kiao», med hvilket religion ofta betecknas, äfven betyder läro-system, filosofisk skola och i vidsträcktare mening kultur i allmänhet. *Öjr.*

Ingen, som äger vanliga mänskliga känslor, kan resa i Kina utan att med djup smärta se, hur folket försmäktar af brist på kunskap och detta icke blott i moralisk och andlig utan också i mekanisk och vetenskaplig mening. Men å andra sidan kan ingen tänkande människa utan farhåga motse de resultat, som möjligen skulle följa däraf, att detta stora rike med dess ofantliga folkmängd och rika tillgångar komme att intaga en framstående plats bland de militära stormakterna. Såsom vi veta, har denna framtidsbild oroat flera af Västerns ledande män. Ett moderniseradt Kina har synts dem i hög grad olycksbådande för den öfriga delen af den civiliserade världen.

Det ligger emellertid ej inom vårt område såsom missionärer att besvara denna fråga. Hvad vi hafva att för oss klargöra, är, huru vi under närvarande förhållanden skola kunna fylla vår ansvarsfulla uppgift att till kinesernas kännedom föra Jesu Kristi evangelium och att bland dem uppbygga Kristi kyrka.

Jag behöfver ej upptaga tiden med att fästa eder uppmärksamhet vid den stora skillnaden mellan den nytta Kinas folk kan draga af Västerns vetenskaper, och hvad det kan vinna genom evangelium. Att här är en stor skillnad, tänker jag, alla erkänna, och den skillnaden är verkligen ytterst viktig. Skaparen har gifvit människan vissa naturliga förmågor både på kropps- och själslifvets område, genom hvilkas användande hon i enlighet med sin bestämmelse sättes i stånd att utforska och till sin nytta använda naturens krafter och tillgångar. På så sätt hafva under tidernas lopp de olika konsterna, vetenskaperna och industrigrenarna utvecklats, medfört motsvarande materiellt välstånd samt gifvit människan intellektuell och estetisk njutning. Ett sådant framåtskridande är naturligtvis i öfverensstämmelse med Guds syften och medför, användt i det godas och lofligas tjänst, stort gagn för mänskligheten. Det är dock ej nödvändigtvis beroende af kristendomen. Några af dess största triumfer hafva vunnits af icke kristna folk. Vi finna t. ex., hur äfven i våra dagar de stora klassiska mästerverken behålla sin plats såsom mönster vid undervisningen i våra högre bildningsanstalter, och ännu aldrig har det gamla Greklands bildhuggarkonst och arkitektur blifvit öfverträffade.

Men allt detta är icke Guds rike, såsom det är tecknadt i det Nya testamentet. Det är visserligen sant, att människans naturliga krafter komma till den bästa utveckling, när hennes moraliska och andliga ställning är riktig, och att hon då gör de största framstegen såväl i materiellt som intellektuellt hänseende. Ett rättfärdigt lif befordrar friska nerver, en frisk hjärna och en stark kropp, och från denna sida sedt leder således kristendomen, som frambringar ett sådant lif, till den bästa och högsta utveckling af det naturliga framåtskridandet.

Men den grundsanning, från hvilken en Kristi tjänare utgår, är emellertid den, som innehålles i dessa ord af Herren och Mästaren: »Utan att en varder född på nytt, kan han icke ingå i Guds rike». Gamla och Nya testamentet äro i sann och verklig mening blott en utveckling af dessa innehållsrika ord. På många olika sätt framställas här åter och åter följande hufvudsanningar: människan har genom synden blifvit främmande för det lif, som är af Gud; i sedligt hänseende är hon fiende till Gud; i andlig mening är hon död och fördärfvad i Guds ögon, och ingenting mindre än återlösningen genom Jesus Kristus och en nyfödelse genom den Helige Ande kan

lyfta henne ur detta fruktansvärda läge och åter insätta henne i rätt förhållande till Skaparen.

Hafven fördrag med mig, att jag på sätt, som skett, framhållit, hvad som för oss är den kristna sanningens kärna! Somliga må anse det öfverflödigt, men sakens praktiska betydelse för oss missionärer i vårt förhållande till kineserna just under denna tid kan måhända få gälla som ursäkt för att jag lagt särskild vikt vid detta. Jag önskar här betona det faktum, att utgångspunkten för all framgång i Guds rike är nyfödelse genom den Helige Ande, och att därför vårt arbete icke har en naturlig utan en öfvernaturlig karaktär. Det är klart, att, om individen eller samhället icke står i rätt förhållande till Gud, de till slut trots alla sina framsteg på förståndets och andra naturliga krafters område enligt sakens natur måste gå sin undergång till mötes. Å andra sidan står det fast, att, om man vill betrygga en sund och varaktig utveckling af det mänskliga lifvet såväl hos individen som i samhället, måste man begynna med att återföra dem i ett rätt förhållande till Gud. Dessa två viktiga fakta kunna därför ej nog betonas, att människans skuld såsom syndare och hennes träldom under syndens makt måste mötas och bekämpas.

Ehuru vi alla såsom lärare i den kristna sanningen erkänna detta, föreligger här en verklig fara, nämligen att de tillfällen, som nu erbjuda sig att gagna kineserna på det intellektuella området, skola komma oss att kanske medvetet göra detta till vårt hufvudändamål, så att vi komma till korta i det, som dock skulle vara det egentliga ändamålet med vårt missionsarbete. Det ligger mycken sanning i det tyska ordspråket: »Det goda är fiende till det bästa». Hvilka medel och metoder Gud än må leda oss att använda, är det därför af högsta vikt, att vi behålla detta klart såsom vårt syfte och mål: kinesernas frälsning genom syndaförlåtelse och nyfödelse genom den Helige Ande. Ve oss, om vi ej predika evangelium!

Jag behöfver väl knappt nämna, att jag ej tänker vidröra frågan om hvilka metoder vi skola använda för att föra kineserna till den sinnesändring, som är till Gud, och till tro på vår Herre Jesus Kristus. Vi äro nog alla öfverens om att diskussioner om sådant äro lika dåraktiga som värdelösa. Olika metoder passa för olika människor, och detta stora land har rum för och behöfver många olika slag af verksamhet. Hvad som särskildt ligger mig om hjärtat, är att allvarligt och vördnadsfullt erinra om vårt heliga uppdrag och vår plikt inför Gud. Fatta vi verkligen tillräckligt klart, att vi fått oss anförtrodt evangelium af Herren, inför hvilken vi hafva att aflägga räkenskap för vår förvaltning? Jag upprepar det ännu en gång: Det är ej fråga om, hvilka medel vi använda, utan om det mål, vi faktiskt och direkt ställt framför oss. Den verkliga framgången af och värdet i vårt missionsarbete skall nämligen mätas efter detta måls uppnående. Må vi också komma ihåg, att de rörelser, som faktiskt blifvit mest fruktbringande för samhället i intellektuellt och materiellt hänseende, just varit de, som i första hand haft människors andliga väl till mål! Man tänke t. ex. på kväkarne och metodisterna i England!

I sammanhang med frågan, på hvad sätt de olika slagen af verksamhet skola medföra den största välsignelse för det kinesiska folket, tar jag mig frihet att framställa några tankar af mer praktisk natur. Jag tänker, vi alla äro öfverens om att ett land sådant som Kina bäst gagnas genom en mångfald af verksamhet, hvarvid de olika arbetarne göra till sin uppgift att ägna sig åt någon bestämd gren. Erfarenheten har lärt oss, att man vinner mest genom att uppdela arbetet och koncentrera sina bemödanden. Två missionärer skulle t. ex. vinna större och bättre resultat, om den ene nedlade all sin kraft på att utarbeta kristlig litteratur och den andre på att evangelisera, än om de hvar för sig sökte utföra bägge slagen af arbete. De förutsättningar, som erfordras hos den, som skall sköta en läroanstalt, äro helt olika dem, man vill finna hos en person, som skall ägna sitt lif åt evangelii predikan. De missionärer, som nu arbeta i Kina, hafva ofta uttalat just denna tanke. På samma gång vi erkänna principen af arbetets uppdelning och den därmed sammanhängande önskvärdheten af att hvarje organisation koncentrerar sig på utförandet af det slags verksamhet, för hvilken den blifvit bildad, vilja vi till edert öfvervägande framställa den frågan, huruvida det ej finnes rum för en verksamhet, hvarigenom vi inbördes kunde komplettera hvarandras sträfvan till det gemensamma målet: Kinas väl. Låt mig genom ett exempel förtydliga, hvad jag menar. Det kanske finnes i samma stad eller distrikt tvänne missioner, af hvilka den ena har arbetare, som särskildt äro dugliga att undervisa de unga; den andra har en missionär, som äger utpräglade gåfvor såsom evangelist. Skulle ej mycket godt vinnas, om t. ex. den senare sattes i tillfälle att hålla väckelsemöten just bland de unga, som genom den förstnämnda missionens försorg erhölle undervisning? Detta är ej något nytt förslag. I själfva verket har det mer än en gång praktiserats i skilda delar af landet och det med mycket goda resultat. Jag ville dock under bön till Gud bedja eder alla öfverväga, om det ej med fördel kunde användas i större utsträckning, än som skett. Detta skulle medföra ännu en fördel. I samma mån missionärerna på detta sätt komme i närmare beröring med hvarandra, skulle de mer lära att uppskatta hvarandra och intressera sig för hvarandras arbete. Våra hjärtan och sinnen skulle vidgas och värmas, och sålunda skulle vi föras närmare förverkligandet af vårt ideal: enhet i hjärta och syfte i förening med mångfald i verksamheten. Vi skulle ej heller vidare göra oss skyldiga till det nu så vanliga och skadliga misstaget att anse andra missioner, hvilka ej arbeta i samma riktning som vår, sakna allt intresse för just vår gren af verksamheten. Det är naturligt, att det gifves vissa påtagliga gränser, inom hvilka denna samverkan bör äga rum. Det vore ju orätt att låta sig förlamas eller hindras i sitt eget arbete för att komplettera en annans. Men frånsedt detta, kan man ej undgå att känna, att det finnes rum för mer samverkan, och att de krafter och gåfvor, som finnas ibland oss som missionärskår, borde bättre, än som nu är fallet, afpassas efter förhållandena för att komma till bättre användning.

Genom att öfva praktisk gemenskap och ömsesidigt hjälpa hvarandra, skola vi missionärer lyckas förverkliga grundvillkoren för den enhet bland de kinesiska församlingarna, som vi alla erkänna önskvärdheten af och uppställa såsom vårt ideal. Men det är möjligt att förväxla falska mynt med äkta. Välmenande förslag kunna uppgöras för enande af de olika kyrkorna, men, det må vi komma ihåg, i längden kommer det personliga förhållandet mellan oss missionärer att bestämma ställningen. Den

verkliga enheten bland de kristna i vår tid hindras mer genom fördomar och ömsesidigt misstroende, något som har sin grund i okunnighet och missförstånd af andras arbete och ståndpunkt, än genom den skillnad i yttre afseende, som förefinnes mellan de olika samfunden. Ack, måste vi ej bekänna, att, om vi mera beaktade det kristna budet att förekomma hvarandra med hedersbevisning och att i ödmjukhet akta den ene den andre högre än sig själf, vårt gemensamma arbete skulle blifva mer fruktbärande, än det är? »Sen till, att I icke förakten en enda af dessa små, som tro på mig», är en varning, uttalad af vår välsignade Herre. Och i Gamla testamentet hafva vi ett liknande uttalande af Salomo: »Dåren lastar sin broder.» Budet lyder: »hedren alla!» Och det är alldeles visst, att den, som föraktar andra, isynnerhet om de äro medbröder i tron, därmed blott bevisar sin egen litenhet och dårskap.

Skola vi ej såsom Herren Jesu Kristi medtjänare, afskilda af honom för detta stora och härliga kall att verka hans verk här i Kina, också taga åt oss dessa ord af den store aposteln: »Låtom oss akta på hvarandra för att upplifva till kärlek och goda gärningar»? Det är en allmän önskan bland oss missionärer, att Gud rikligen skall välsigna oss i vårt arbete och föröka vårt antal under de närmaste tre åren. Må vi då, under det vi ständigt och allvarligt bedja om denna sak, ej underlåta att, i hvad på oss ankommer, på bästa sätt använda de medel, som redan stå till vårt förfogande!

Trohet.

Af *Mina Stålhammar.*

»Är det icke trohet, Herre, som dina ögon söka?»

Bröder, syster, är du trogen.
trogen uti smått och stort
att så ut ditt kärlekssäde
uppå hvarje plats och ort?

Trogen att i ord och handling
följa spåren, Jesus gått,
att uppsöka vilsna fåren;
trogen mot det ljus, du fått?

Trogen att i bönen ligga
inför nådens helga tron,
att om nåd och kraft där tigga
till en vandring uti tron?

Trogen uti morgonstunden,
trogen under dagens id
intill sena aftontimman
köpa lifvets dyra tid?

Trogen lyssna efter Anden,
som i hjärtats helga vrå
manar stilla och i kärlek?
— Är du villig följa då?

Troget vittna om din Jesus,
om hans kärlek och hans makt
till att frälsa utur nöden,
synden in i världen bragt!

Trogen att dig själf försaka
och den smala vägen gå,
som din Frälsare utstakat
för att lifvets krona få.

Endast den, som troget löper
uppå vädjobanan fram,
får till slut en oförgänglig
krona af Guds dyra Lamm.

"För Gud är ingenting omöjligt".

Af *Hugo Linder.*

Strax efter min återkomst till Kina gjorde jag ett besök i byn Pei-chuang, där vi hade en liten församling af troende. Bland de nyomvända, som tillkommit under min vistelse i Sverige, var äfven en kvinna, som sades vara »konstig». Hon hade en gång under mannens bortovaro i sin nitälskan tagit ned och slagit sönder alla husgudarna. Vid hemkomsten blef mannen häraf så uppretad, att han öfverföll och på det grymmaste misshandlade hustrun. Några af slagen träffade hufvudet, så att hjärnan skadades. Då mannen sedan ej kunde få hustrun upp från golfvet, blef han rädd. Men det var då för sent. Hon visade sig enligt grannarnas mening vara svagsint. — När jag träffade henne i kapellet, gjorde hon på mig ett så öfverväldigande intryck, att jag ej kunde återhålla tårarna. Hon syntes mig mera »uppfylld med Anden» än »svagsint». Hon talade som en gammal, erfaren kristen och klart och flytande som en skolkarl. Hon syntes, berättades det mig, ständigt lefva inför Guds ansikte, förnimmande hans välbehag i sin själ. »Guds Helige Ande», sade hon till mig, »har gifvit mig en obeskriflig frid; han undervisar mig dagligen om Guds vilja. Jesus har dött för mig på korset, han har beredt ett rum åt mig i himmelen och skall snart taga mig dit till evig frid och glädje». I sina böner framhöll hon särskildt två ämnen: att mannen måtte blifva omvänd, och att hennes hem med den stora salen i måtte blifva en samlingsplats för Guds folk. — Förra sommaren, då döden skördade så många offer härute, fick äfven denna kvinna gå hem i frid.

Omständigheterna ha sedan hindrat mig från att besöka platsen tills helt nyligen, då jag reste dit för att bese den nya gård, som Pei-chuang-borna köpt till samlingslokal — den gamla lokalen hade blifvit för trång — och för att i denna anordna ett större möte. Dömen om min glädje och tacksamhet till Herren, då jag får höra, att denna gård är just den ofvan omtalade kvinnans f. d. hem! Hennes man bodde vid mitt besök ännu kvar i ett af rummen men var nu en Jesu lärjunge! Jag frågade efter hustruns sista stunder. »Hon var mycket lycklig», svarade han, »och talade ständigt om Herren. Då hon till sist ej orkade tala mycket, sade hon blott: »Helige Ande, Helige Ande!» Till sist utropade hon: »Han kommer! Han kommer!» Och så frigjordes den längtande

anden från stofthyddan. Mannens motstånd var nu brutet; han ber om våra förböner.

När vi få se och höra, huru den ädla säden sålunda gror och bär frukt genom Herrens kraft äfven i den kargaste jordmån, böra vi då ej lofva och tacka? Det är en *förmån* att få bedja och verka, för att evangelii segerfana skall blifva planterad i de många byar och städer, som ännu aldrig sett en glimt af evangelii ljus och kraft. Snart skall evangelium vara predikadt till ett vittnesbörd för alla folk och hedningarnas fullhet vara ingången. Vår Konung skall då uppenbaras med sin frälsning, och »hvar och en skall få lön efter sitt arbete».

När i våra »kristna» länder de, som veta sanningen, med förakt förkasta den — låt oss då vända oss till hedningarna! *De* göra motstånd, därför att de ej känna sanningen, och därför att de frukta, att den nya förkunnelsen i stället för sanning är en farlig villfarelse. Detta få vi ständigt höra bekräftelse på af våra nyomvända, som säga: »vi visste icke, hvad denna lära innehöll». Låt oss bedja, arbeta och hoppas äfven där, hvarest för mänskligt öga intet hopp är! »Hoppet skall icke låta komma på skam.» De heliga skrifterna läsas i hemlighet af tusenden i detta land, och mången framstående man är öfvertygad om sanningen, fast han ännu ej fått mod att visa det.

Så förhåller det sig med en man (handlande) i byn Suenchuang. Han blef för några år sedan gift med en troende kvinna. Henne har han sedan dess hållit afspärrad från all beröring med de kristna. För en tid sedan kom han till vår stora öfverraskning till vårt höstmöte i Ishï. Och när jag förra månaden kom på mitt första besök till det nya kapellet i Suenchuang, kom han äfven där tillstädes och tog emot mig. Han bjöd först på té, klistrade sedan papper i mitt fönster och kom till sist med en tallrik full af ägg, allt i erkänsla för erhållen tandläkarehjälp. Han har ännu ej mod att på ljusa dagen komma till mötena och därigenom utsätta sig för grannarnas speord, men till aftonmötena efter mörkrets inbrott kommer han — en riktig Nikodemus. Han är nu angelägen, att troende grannkvinnor skola komma in till hans hustru för att läsa och sjunga med henne. Det kan dock ej dröja länge, förr än befrielsens timme slår för denna kvinna, som sedan hösten 1900, innestängd i detta hem, ensam fått kämpa emot hedendomens makt — och för mannens frälsning.

»Kristus har gifvit sig själf för våra synder, att han skulle uttaga oss från den närvarande onda världen.»

"Frälsta såsom genom eld".

Af *R. Bergling.*

Bland de vänner, som vid vår återkomst till Han-ch'eng mötte och välkomnade oss redan tre mil utanför staden, var en man, vid namn Ch'eng-Ting-tao. Kort efter vårt uppbrott från Han-ch'eng för något öfver tre år sedan kom han till stationen och afvande sig från opium under syster E. Sandbergs tillsyn. Under tiden blef han påverkad af sanningen, hvarför systrarna, enär han var utan arbete, läto honom kvarstanna och göra, hvad han kunde. Vid systrarnas flykt från stationen var han ännu kvar och fick sedan af missionen sitt underhåll, hvarförutan han säkerligen icke hade öfverlefvat den då rådande hungersnöden. Hans bror och svägerska med barn samt flera fattiga från hans by svulto denna tid ihjäl. Vid broder H. Tjäders uppkomst hit blef af någon anledning Ting-taos arbete gifvet åt en annan, och han fick söka sitt uppehälle på annat håll. Svag till kroppen och svag i tron föll han snart för frestelsen att vid vissa tillfällen upphjälpa sina krafter med mediciner, innehållande opium.

Vid vår hitkomst begärde han åter att få någon sysselsättning hos oss, hvilket vi med hans historia för våra ögon näppeligen kunde neka honom. Ända tills för några veckor sedan tjänade han hos oss, då han, trött och klen, tog sig en månads hvila. Härunder besökte han sin hemby och några släktingar, hos hvilka han insjuknade. För en vecka sedan återkom han hit så utmattad och förbi, att han icke kunde vare sig äta eller dricka, och ett par dagar därefter slutade han sitt ganska bekymmersamma lif.

Kort efter vår hitkomst begärde han att få bli döpt, men ännu något oviss, om han verkligen öfvergått från död till lif, kunde jag ej vid vårt sista stormöte bevilja hans anhållan. Sedan har det ock visat sig, att han i hemlighet användt opiepiller. Detta oaktadt tviflar jag ej på, att han trodde på Gud samt på Kristus såsom sin Frälsare. Både enskildt och offentligt brukade han ock bedja. Ehuru icke upptagen i församlingen tro vi, att hans själ »såsom genom eld» bärgats för evigheten.

* * *

En hustru till vår f. d. lärare i gosskolan hörde, bedröfligt nog, till ett af de många offer, som för två år sedan på grund af dålig och otillräcklig föda dukade under. Huru hjärtskärande det än var att höra, det hustrun till en, som stått oss så nära, på så vis fått sätta lifvet till, var det dock därvid en glädjande omständighet, som bör påpekas.

Samma dag, som hon slutade sitt lif, voro hennes plågor synnerligen svåra. Hon ropade därunder högt, stundom på sin moder, som dock ej längre fanns i lifvet, stundom på de olika gudar, som hon plägat tillbedja. Läraren stod förtviflad vid hennes bädd. Hans ställning till Herren, som vi förut ej fullt förstått, måste nu afgöras. Då hans hustrus nödrop visade sig vara förgäfves, utbrast han slutligen: »Min vän, det gagnar ej till något att ropa till våra gudar, som i själfva verket inga gudar äro, hvarom jag ock förr ofta talat med dig. Bed i stället till himmelens Gud i Jesu namn! Törhända skall han stilla dina plågor, förlåta dig dina synder och resa dig upp igen!» Från samma ögonblick började hon ropa till Herren om förlåtelse för sin synd, om frälsning från smärtor och död. Sedan hon en kort stund bedit om samma sak med ungefär samma ord, insomnade hon godt, ett tydligt bevis på, att smärtorna voro öfver. Efter ett par timmar slog hon åter upp ögonen, hvarvid mannen frågade: »Huru känner du dig nu?» Hennes enda, med svag stämma afgifna svar blef då: »Tack Jesus, tack Je-sus, tack Jesus», och så var lifvet slut.

Hvilken af dem, som läst, att »hvar och en, som åkallar Herrens namn, skall varda frälst», vågar väl betvifla, att denna kvinna gick hem i frid? På lärarens spörsmål till mig för några dagar sedan: »Tror pastorn, att hon blef frälst?» måste jag svara: »Ja, jag kan ej tro

annat». Härvid bröt en glädjetår fram ur hans ögon, och han tillade: »Från den stund hon dog, har jag ej anfäktats af tvifvel».

* * *

En man vid namn Sieh, hvars broder haft en bankaffär här i staden, den enda affär för öfrigt, som, då jag först kom hit, vågade hafva med oss att skaffa, började förliden höst visa ett särskildt intresse för sanningen. Kort därpå blef han sjuk och kallade då till sig en grannkvinna, en af våra sökare. Ovanligt förståndig och nitisk, förstod denna kvinna att kort och tydligt framställa för honom frälsningens väg och det ej blott så, att han med sitt förstånd fattade det, utan så att han *längtade* efter att beträda vägen. Han bad henne tillsammans med sin hustru böja knä vid hans bädd för att bedja för honom. »Det vill jag gärna göra», svarade hon, »dock med villkor, att ni först tar bort edra husgudar och för öfrigt allt härinne, som tyder på tillbedjan af afgudar.» Detta skedde genast. Därpå böjde de båda kvinnorna knä för *Herren*, hustrun för första gången. Sieh gladdes åt, att han fått beträda den nya och lefvande vägen. Några dagar senare kommo min hustru och syster Bengtson till nämnda troende kvinna för att i hennes hem hålla ett uppbyggelsemöte för de intresserade kvinnorna i staden. Då kom bud från den sjuke mannen Sieh, att de skulle komma in och bedja för honom. De gingo dit tillsammans med de troende kvinnorna och hade ett godt bönemöte, som upplifvade såväl dem som den sjuke. När de därpå reste sig för att gå, förklarade Sieh strålande, att han med sitt hus ville följa Herren, antingen han lefde eller dog. Ett par dagar senare fingo vi höra, att han gått bådan. Aldrig fick han här nere samlas med oss för att lofsjunga Herren, men vi tro, att han skall sjunga Herrens lof där hemma en gång.

* * *

En annan man vid namn Nien afvande sig från opium hos mig samma år vi reste hem för att hvila. Från den tiden betraktade vi honom såsom sanningssökare. Äfven sedan vi rest, fortsatte han att komma till gudstjänsterna. Så försvann han för någon tid, och när vår evangelist började fråga efter honom, upplystes det, att han var både död och begrafven. Ingen af de troende hade varit närvarande vid hans sjukläger. Jag har därför, alltsedan jag återkom hit, förgäfves sport efter bevis för, att han bärgades för evigheten. I dag har emellertid en af våra dopkandidater, en student, bl. a. berättat mig, att folket i Niens by allmänt hade betraktat Nien som en af våra anhängare, och att de brukade säga, att han aldrig kunde fördraga, att det minsta förklenande uttryck fälldes om oss eller den lära, vi predikade, utan att han i sådant fall disputerade, om det så gällde, med hela byn. Aldrig bad han heller till någon annan än utländingarnas Gud. Månne man ej af detta vågar hoppas på ett återseende där ofvan?

Det är godt att veta, att röfvaren på korset gick in med Herren i paradiset utan någon längre förberedelse, och att samma nådesdörr står öppen för en hvar, som vänder sig till syndares Frälsare.

Meddelanden från Redaktionen.

I öfverensstämmelse med innevarande års riksdagsbeslut har poststyrelsen höjt postarvodet för samtliga tidningar med ingången af 1905. För Sinims Land utgör höjningen 15 öre, nämligen från 20 till 35 öre. För hel- och halfår är portot detsamma, hvadan det således är förmånligare, att prenumerationen sker för helt år. Vi hoppas, att denna lilla förhöjning i postportot ej i någon grad skall inverka på prenumerationen.

När 5 ex. tagas, kunna de såsom hittills rekvireras direkt från redaktionen, som då lämnar ett friexemplar och betalar postportot. I sådant fall erhålla prenumeranterna tidningen för en krona. Det vore därför önskvärdt, om många ville tjäna Herren och missionsvännerna med att blifva prenumerantsamlare.

* * *

Angående redovisning af medel, som inflyta till S. M. K., bedja vi af förekommen anledning få påpeka, hvad väl äfven de flesta af våra vänner veta, att alla medel, gifna till allmänna missionskassan och de särskilda fonderna, redovisas i Sinims Land. På samma sätt förfares äfven med medel, som gifvas till gästemottagning, frivilligt arbete eller annat missionsändamål — vi behöfva väl ej påpeka, att alla medel användas till de ändamål, hvartill de gifvits. — Däremot redovisas ej i tidningen för medel, som personliga vänner till missionärerna önska gifva dem till enskildt bruk att efter eget godtfinnande använda, emedan dessa medel ej betraktas såsom missionsbidrag utan såsom privata gåfvor. För att underlätta sådana gåfvors afsändande tillhandahållas från missionens expedition särskilda anvisningar, undertecknade af kassaförvaltaren och sekreteraren. Sedan beloppet emottagits och ifyllts, sändas dessa anvisningar till gifvarne, som i sin tur själfva öfversända dem till missionärerna. Då emottagaren presenterar en sådan anvisning för finanssekreteraren på fältet, erhåller han det belopp, hvarpå anvisningen lyder.

* * *

Det skall förvisso glädja våra vänner att höra, det kalendern »*Hans stjärna i Östern*» hittills gått mycket bra, hvadan vi således hafva en ny anledning att prisa Gud.

* * *

Från vår syster *Maria Nylin*, som i slutet af sept. anträdde resan till Kina, hade vi nyligen några rader, skrifna i Singapore den 21 okt. Resan hade hade dittills gått utmärkt. Vädret hade hela tiden varit skönt och hennes hälsa god. I Colombo mottogs hon och hennes ressällskap på det vänligaste af där arbetande missionärer. Till Shanghai hoppades de anlända den 29 oktober.

Icke en enda.

Den bild, som i dag möter Sinims Lands läsare, är den lilla flickskolan i Tongchow fu, sådan den var förra året under fru Bergs ledning. Då hon nu maste lämna detta arbete, och jag till en del får öfvertaga ledningen af detsamma, känner jag behof af att bedja om eder förbön särskildt för dessa små.

Vid tanken på arbetet ibland dem har ordet i

troende mödrar komma, som själfva kunna läsa Guds ord med sina barn, och bland dem hoppas vi få mer än en bibelkvinna, som kan utgå till sina hedniska systrar med lifvets ord. Är det då underligt, att vi längta efter visdom, nåd och kraft att kunna leda dessa unga till Jesu fötter och fostra dem för hans tjänst, frälsta från den kunskap, som uppblåser, och uppfyllda af den kärlek, som uppbygger?

Flickskolan i Tongchow fu.

»Så är ock icke eder himmelske Faders vilja, att en enda af dessa små skall förtappas.»

Matt. 18: 14 gång på gång trängt sig på mig: »*Så är ock icke eder himmelske Faders vilja, att en enda af dessa små skall förtappas.*» Viljen I då vara med om att bedja Herren, att de alla må blifva frälsta, alla, som ännu ej äro det — frälsta ej blott från förtappelse utan för att tjäna och förhärliga den Herre, som har köpt dem? Mer och mer lär man sig att här uppskatta skolorna, där de unga, på samma gång de lära sig att läsa och skrifva sitt eget språk, få växa upp under ett kristligt inflytande samt undervisas i Guds ord. Från våra flickskolor skola de

Kära missionsvänner, om dessa små kinesiska flickor äro dyrt aktade i vår himmelske Faders ögon, böra de äfven vara dyrt aktade i våra. Det är därför, som jag med frimodighet ställer dem inför eder och beder: »älsken dem, tänken på dem, bedjen *ut* dem ur mörkrets välde och *in* i Guds älskade Sons rike!

Bönens och kärlekens linor räcka långt och draga starkt.

Den 27 aug. 1904.

Jane af Sandeberg.

Från hemarbetet.

Kommittéen för S. M. K. fattade redan förliden vår beslut om att kalla äfven kvinnliga ombud för missionen, och har en början i den riktningen gjorts denna höst. Till vår glädje hafva vi i likhet med aposteln Paulus under de gångna åren funnit systrar, som »kämpat med oss i evangelium» (Fil. 4: 3). Det har därför känts såsom ett behof att med ännu fastare band binda dessa systrar vid vårt arbete.

Hittills hafva följande antagit kallelsen:
Fru Ester Degerholm, Mariestad.
» Emma Granlund, Sollefteå.
» Mathilda Karlsson, Baggetorp.
» Jenny Sundell, Malmö.
» Elvine Weinberg, Karlstad.
» Emmy Widmark, Helsingborg.
Fröken Charlotte Andersson, Vadstena.
» Hedvig Dillner, Nora.
» Hanna Pettersson, Linde.

* * *

Herr *Rikard Andersson*, som sedan början af september har vistats på Kina Inlandmissionens hem i London, kommer, om Gud vill, att afresa till Kina med lägenhet från Southampton den 10 januari nästa år.

*

Postexpeditören *J. Kjellman*, som i våras på prof antogs till missionärskandidat, afreste i slutet af maj till missionsinstitutet i Liebenzell, Württemberg, där han erhållit undervisning särskildt i bibelkunskap men äfven i andra ämnen. Sitt intryck af institutet angifver br. K. med följande ord: »Jag tror knappast, att någon missionsskola kan vara mer praktisk och god än denna, om man ser saken i stort».

Genom tyska vänner har br. K. under sommarferierna satts i tillfälle att vistas tre veckor hos pastor Stockmayer i Hauptweil. Af sin vistelse på denna plats säger sig vår unge broder hafva haft mycket godt för sin inre människa. Pastor S. har, som bekant, en ovanlig förmåga att föra själarna djupt in i ordet. Äfven bereddes br. K. tillfälle att i Schweiz besöka gudsmannen Zeller, hvilken i Männedorf bedrifver en mycket välsignelserik verksamhet.

* * *

Fröken *Judit Gustafsson* från Nässjö, som antagits till missionärskandidat, afreste till London den 2 nov. och kommer att vistas på Miss Soltaus hem för utbildande af kvinnliga kandidater för Kina tills i början af mars, då hon återvänder till Sverige för att på Flens lasarett genomgå en kurs i sjukvård.

Vi anbefalla också dessa syskon åt missionsvännernas kärlek och förböner.

*

Varmt tack till alla vänner, som på det ena eller andra sättet bidragit till vår försäljning, som hölls den 30 nov. Vi äro synnerligt tacksamma för såväl den andliga som den ekonomiska behållningen.

Brefafdelningen

Ho-iang d. 2 sept. 1904.

I Herren älskade missionsvänner!

Detta är det eviga lifvet, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sändt, Jesus Kristus. Joh. 17: 3.

»För första gången vill jag nu sända eder, kära missionsvänner, en hälsning från vår nya station Ho-iang. Ända sedan Herren förlidet år försåg oss med ett hus i denna stad, har det varit vår önskan och bön, att någon skulle kunna bosätta sig här. Här finnas inom detta distrikt utom staden 7—800 byar, som till största delen ännu ej varit besökta af missionärer.

När fröken Mary Ramsten för några månader sedan anlände till vårt fält häruppe, ledde Herren det så, att vi tillsammans fingo upptaga arbete på denna nya plats.

Då Tora Hatrem och jag förlidet år strax före jul för första gången besökte denna ort, märkte vi mycken villighet bland folket att lyssna till evangelii budskap. Tvänne kvinnor, som, under de dagar vi voro här, ständigt kommo för att lyssna, berättade oss en dag, att de förstört sina gudar och beslutat att tillbedja den lefvande Guden. Vi besökte den ena af dem, innan vi lämnade denna plats, och funno, att hon talat sant. Innan vi skildes ifrån henne, böjde vi äfven våra knän och bådo tillsammans med henne. Till vår öfverraskning och glädje sade hon med egna ord i sin bön, att hon med ett helt och ej med ett halft hjärta ville förtrösta på Herren.

När fröken Ramsten och jag tillsammans med syskonen Berglings för 3—4 månader sedan voro på väg hit, talade jag mycket om denna kvinna och gladdes att åter få se henne. Då hon emellertid ej kom den andra dagen, vi voro här, sände jag bud till henne och fick till svar, att hon dött helt hastigt, icke lång tid efter sedan vi hade lämnat Ho-iang.

Jag kunde vid denna underrättelse ej tillbakahålla mina tårar, dels af saknad att ej mera härnere få se den gamla kära kvinnan och dels af innerlig glädje och tacksamhet mot Herren, som gaf oss detta *enda* tillfälle att för denna själ förkunna frälsningens budskap. Alla hennes grannar visste, att hon förstört sina gudar, och att hon varmt omfattat vår lära. Vi tro på grund af Guds stora barmhärtighet, att denna gamla kvinna blef förstlingsfrukten från Ho-iangs åkerfält.

Hvem vill vara med om att bedja för de förlorade — att arbeta för dem, medan det ännu är tid?

Låt mig få säga ett ord till dem, som kanhända själfva hört Herrens kallelse att gå ut i öknen — detta mörka hednaland, med fridens budskap. Dröjen icke, tiden är så kort och så *dyrbar!*

Hjälpen oss, kära vänner därhemma, på det sätt, som Herren manar eder till, och bedjen särskildt, att vi alla måtte bevaras i *nära gemenskap* med honom själf, på det att vi må vara *brukbara* redskap i hans hand!

De första veckorna, vi voro här, hade vi glädjen att hafva syskonen Berglings ibland oss. Br. B. måste nämligen tillse en del nödvändiga reparationer liksom hjälpa oss med ordnandet af arbetet. Våra besökande voro mycket förtjusta att få se deras barn, som äfven voro med här.

Vi hafva denna tid många besökande, både män och kvinnor. Några af dessa hafva angifvit sina namn såsom sökare, och vill jag bedja om förbön för dem. Vår husvärd, som äfven är vår privatlärare, är en af dessa, och ville jag gärna bedja om särskild förbön för honom och hans familj. Hans fru och dotter och flera i hans familj äro mycket vänliga. En af hans bröder däremot är mycket fientlig. Vi bedja flitigt för hans frälsning.

Har just fått underrättelse från Shan-si om en norsk systers, fröken Rasmussens, »*hemgång*». Hon var ett klart skinande ljus. Herren hålle oss alla redo och *trogna*, till dess han kommer!

Systrarna Ramsten och Hatrem förena sig med mig i hjärtliga hälsningar till missionsvännerna. Den senare har varit här några veckor.

I Jesus förenade
Sigrid Bengtson.

* * *

Ishï den 10 sept. 1904.

Käre Broder!

Guds frid!

Redan från grottorna i Hsie-ts'uen hade jag tänkt skrifva men blef förhindrad till följd af sjukdom. I slutet af juli månad insjuknade jag nämligen i dysenteri och måste så lämna grottorna för att i Ishï få den vård, som jag var i behof af. Nu vill jag emellertid sätta mitt beslut i verkställighet.

Som du genom bref blifvit underrättad om, tillbringade Hugo Linder och jag den hetaste tiden af sommaren i en grottlägenhet i byn Hsie-ts'uen. Med min vistelse där var jag mycket nöjd. Våra grottor voro torra och svala, utmärkta sommarrum. Dessutom fick jag rikliga tillfällen att komma i beröring med folket, hvilket var mig till stort gagn. Glädjande var att se, hvilket välsignadt förarbete Hugo och hans infödda medhjälpare fingo nåd att utföra. De söndagliga gudstjänsterna voro mycket talrikt besökta. Omkring ett par hundra åhörare plägade uppmärksamt lyssna till ordets förkunnelse; sällan var gästrummet fritt från gäster, och i våra dagliga aftonböner deltogo icke så få af byns invånare. Stämningen mot oss bland befolkningen i Hsie-ts'uen var i allmänhet mycket vänlig; dock fingo äfven vi gå »genom ondt rykte» till följd af några naiva historier, hvilka ett par illasinnade personer utspridt. Snart försvunno emellertid betänkligheterna emot oss, och allmänna opinionen i byn tycktes åter förändras till vår fördel. Hvilken misstänksamhet mot allt, hvad utländingar heter, och hvilket rashat mot västerländingen finnes icke i mången kines' hjärta under den förställsamma ytan! Ett godt pionierarbete har, som sagdt, blifvit utfördt i Hsie-ts'uen. Bedjen Herren om nåd, att hans rikssak må gå framåt på denna plats!

Som du af öfverskriften på mitt bref ser, befinner jag mig f. n. i Ishï, där jag blifvit stationerad. Jag trifves så godt på min nya post och gläder mig i hoppet att småningom få träda ut i det praktiska missionsarbetet. För närvarande är jag sysselsatt med mina studier i den mån, som Herren gifver mig nåd och kraft därtill. En och annan gång leder jag en andaktsstund samt gör någon resa ut till byarna i distriktet. Bedjen utan återvändo för oss! Alla äro vi i behof af edra förböner. Missionärerna, de infödda medhjälparne och församlingsmedlemmarne lika väl som hednaskarorna omkring oss, alla behöfva vi ständigt bäras fram inför Herren på bönens armar. Bedjen, att Herrens vittnen här ute må dag för dag så må taga emot af Andens fullhet, att Herren må kunna göra största möjliga bruk af deras lif; bedjen att församlingen här dag för dag må växa fastare och djupare in i Kristus Jesus. och att Herren hvarje dag må föröka den med dem, som blifva frälsta!

Syskonen på stationen hälsa.

Din i Herren tillgifne
Andrew Ericsson.

* * *

Utdrag ur bref från missionär Aug. Berg.

Tongchow, den 19 sept. 1904.

.... Den 11:te och 12:te hade vi vårt stormöte. 4 män och 3 kvinnor döptes, och på forskarelistan ha vi flera namn. Kasta vi en blick tillbaka, så finna vi, att Herrens ord ej återkommer fafängt. Omkring 40 personer hafva under årens lopp införlifvats med församlingen, och fördomar, hat och ovilja hafva till stor del skingrats.

Borgmästaren bjöd mig på afskedsmiddag, och från kineserna — församlingsmedlemmarne, forskarne och en del köpmän — fingo vi en vacker afskedsgåfva (ett sidenstandar med inskriptioner) ....

* * *

Det dyra namnet.

Herrens namn är en befäst stad;
dit flyr den rättfärdige och får skygd.
Ordspr. 18: 10.

Huru ljufligt att där hafva medborgarskap! Där är hvila och trygghet. Folken larma, riken vackla, krig och, örlig rasa ständigt, så att dess häftiga svallvågor rulla med väldigt dån öfver hela jorden; nöd och trångmål tränga på från alla sidor, men den rättfärdige fruktar intet, han flyr till den befästa staden, Herrens namn, och får skygd. Det är den fristad, inom hvars murar han är fridlyst från alla förföljare.

Gifve Herren, att vi måtte göra oss alltmer förtrogna med detta dyra namn!

Yuincheng, Kina.

Werner Wester.

Kinesiska kejsarfamiljen.

Kejsar Kuanghsü af Kina.

Kinas härskare, hvars namn är Tsaitien, är född den 15 aug. 1871. Hans fader, prins Chuen, var en yngre broder till kejsar Hsienfung, hvars son och efterträdare, Tungchi, dog barnlös 1875.

Änkekejsarinnan genomdref då Tsaitiens val, och, ehuru blott fyra år gammal, utropades han till kejsare under titeln Kuanghsü (= glänsande följd). Till sin karaktär anses han vara svag och eftergifven. De ansatser, som gjordes af honom under den korta tid han före statskuppen 1898 fick göra bruk af sin kejserliga myndighet, gifva dock vid handen, att han är en upplyst monark, hvars ärliga sträfvan går ut på att efter Japans föredöme reformera sitt land.

Kejsarinnan af Kina.

Kejsarinnan af östra palatset, som kejsarens förnämsta gemål kallas, tillhör en manchufamilj, som är nära besläktad med änkekejsarinnan.

Kejsarinnan af västra palatset.

Af kejsarens 91 gemåler bära endast två kejsarinnetiteln. Två-kejsarinnesystemet infördes af kejsar Hsienfung till förmån för den nuvarande änkekejsarinnan, som var hans favorit.

Änkekejsarinnan af Kina.

Dotter till en manchuämbetsman af lägre rang fick hon vid sitt inträde i palatset en underordnad plats i

H. M. Kejsaren Kuanghsü af Kina.

H. M. Änkekejsarinnan af Kina.

H. M. Kejsarinnan af Kina.

Kejsarens af Kina gemål "N:o 2".

kejsarens harem. Genom sin skönhet, sitt vinnande väsen och sina stora talanger dröjde det ej länge, förr än hon fullkomligt behärskade den svage kejsar Hsienfung. Hon undanträngde alla sina rivaler och upphöjdes till rang och värdighet af kejsarinna af västra palatset.

Under sin son Tungchis minderårighet utöfvade hon ett stort inflytande på regeringen, och ännu större makt lyckades hon tillvälla sig under den nuvarande kejsarens omyndighetsålder. Som ett stöd för sin makt har hon skapat en stark ämbetsmannaaristokrati. Ännu i sena ålderdomen, hon är omkring 70 år gammal, synes hennes handlingskraft obruten, och hon tar ännu liflig del i stats-

angelägenheterna. I själfva verket är hon Kinas regentinna.

Af kineserna har hon gjort sig hatad på grund af sina utpressningar, sitt oerhörda slöseri, sitt dåliga föredöme i moraliskt hänseende, sin grymhet och egenmäktighet. Hennes behandling af kejsaren, som är mycket älskad af sitt folk, har ökat oviljan mot henne. Hennes andel i boxarupproret har gjort henne ännu mer illa anskrifven så väl hos Kinas patrioter som de europeiska folken.

Att hon nyligen skänkt en större summa (10,000 täl) till ett missionssjukhem i Peking, synes dock vittna om, att hon ej är oemottaglig för bättre impulser.

Från S:t Louis.

Pastor Charles Stelzle har i en amerikansk missionstidskrift meddelat åtskilligt af intresse angående den evangeliska missionsverksamheten i nämnda stad under detta års internationella utställning därstädes. Förutom de möten, som enskilda evangelister eller fristående föreningar anordnat i olika delar af staden, har ett mera samfäldt missionsarbete upptagits af representanter för olika grenar af den presbyterianska kyrkan. Detta arbete började tidigt i juli under Stelzles ledning och växte snart, så att nu hållas dagligen 8 à 10 möten, besökta af 3,000—7,000 personer. Minst 500 omvändelser rapporteras hvarje vecka. Dessa möten äga rum i tält, uppslagna i såväl den östra som den västra stadsdelen, i hvilken senare de flesta arbetarna äro bosatta. Två predikovagnar äro i verksamhet i de delar af staden, där affärslokalerna ligga, och i de större fabriksbyggnaderna hållas dagligen möten, vid hvilka stundom ett tusental arbetare närvara. Hvarje söndag hålles ett möte i stadsfängelset. Föreståndaren för det s. k. Inside Inn, världens största hotell och beläget inom utställningsområdet, inbjöd ledarne för ifrågavarande missionsarbete att om söndagseftermiddagarna hålla möten vid ingångsporten till hotellet samt erbjöd sig att tillhandahålla allt, som därvid kunde behöfvas, och hafva åhörarne vid dessa möten, uteslutande bestående af främlingar, som besöka staden, aldrig varit färre än omkring 1,000. Samtidigt pågår äfven möte i hörsalen till »Christian Endeavor hotel», och på söndagskvällarna samlas man för samma ändamål i den stora musiksalen, som ligger i hjärtat af affärsstaden. Denna lokal, som rymmer 3,000 personer, har varit fylld vid hvarje möte. Gudstjänster hafva samtidigt hållits i hvarje kyrka i staden. Särskildt i de presbyterianska församlingarna hafva såväl pastorer som församlingsmedlemmar inom sina distrikt utfört ett framgångsrikt evangeliskt fälttåg.

Men utom allt detta arbete bland dem, som tala engelska, har den presbyterianska kommitténen äfven anordnat missionsarbete bland japaner, kineser och andra utländingar. Pastor Shosaku Baba, en japan från staden Osaka i Japan, har ledt gudstjänster för japaner, af hvilka inemot 400 finnas i staden. Herr Sam Han, en kines, som utexaminerats från den kinesiska missionsskolan i Newyork och sedermera studerat medicin vid universitetet i Michigan, har ledt arbetet bland kineserna. Herr Han tillbringar större delen af sin tid bland sina landsmän i staden och vid utställningen, besöker de sjuka på hospitalen, bär till dem kristlig litteratur och bistår dem efter förmåga. En gång i veckan användes en predikovagn för friluftsmöten i den kinesiska delen af staden, hvarvid kineserna i stora hopar uppmärksamt lyssna till evangelium. Pastor E. W. Thwing, som är föreståndare för den kinesiska missionen på Hawai-öarna, biträder i detta arbete. För öfrigt har en grupp af missionsarbetare från den presbyterianska kyrkan vid Washington och Comptonavenyerna, som redan för några år sedan begynt missionsarbete bland stadens kineser, särskildt åtagit sig dessa. Men då man insåg, hvilket tillfälle världsutställningen skulle erbjuda att äfven nå de kineser, som under densamma besökte staden, anmodade man pastor Huie Kin, föreståndare för ofvannämnda kinesiska missionsskola i Newyork, att för en tid komma till S:t Louis. Under hans vistelse i staden blefvo de kinesiska tvättstugorna och magasinerna noga genomforskade för värfvande af medarbetare, och den 29 maj hölls ett kinesiskt missionsmöte. Aldrig förr har man i detta land sett en sådan samling af infödda arbetare och framstående affärsmän från Kina verksamt deltaga i ett dylikt möte. Man beslöt bilda en s. k. »Christian Endeavor Society», d. v. s. en förening för främjande af kristlig verksamhet, och denna förening håller nu möten hvarje vecka i doktor McLeans hem.

Doktor M. McLean är en framstående, kvinnlig läkare, som särskildt söker rädda de unga kvinnor, hvilka komma till utställningen. Hon har äfven nyligen i sitt hem anordnat möte för de hundra filippinska studenter, som af myndigheterna blifvit utvalda att i detta land studera våra metoder.

Bland de kristna kineserna i S:t Louis finnes äfven en K. F. U. M. som hvarje söndagseftermiddag håller möte i den presbyterianska kyrkan vid Comptonaveny, till hvilka möten kineser, som besöka staden, inbjudas. Man brukar då mellan kl. 6 och 7 servera en enkel måltid, som kineserna själfva tillaga, hvarefter det egentliga mötet hålles mellan kl. 8 och 9.

I den kinesiska byn inom utställningsområdet hålles söndagsskola af en därvarande kristen kinesisk arbetare. Morgongudstjänster äga hvarje söndag rum i såväl denna by som i de japanska, indiska och filippinska byarna vid utställningen.

Ett stort antal Nya testamenten hafva utdelats bland de kineser, som tala Canton-dialekten. Vidare pågår arbete bland tyskar, fransmän, italienare och spanjorer samt bland de 50,000 judar, som bo i staden, liksom genom K. F. U. M. bland de militära och half-militära organisationer, som äro representerade vid utställningen. Utrymmet tillåter oss dock icke att redogöra därför.

Svenska missionssällskap.

Enligt den nyutkomna boken ***De Svenska missionerna 1904*** finnas f. n. ***11 svenska missionssällskap:*** Svenska kyrkans mission, Evangeliska Fosterlandsstiftelsens, Svenska missionsförbundets, Svenska missionen i Kina, Helgelseförbundets mission, Skandinaviska alliansmissionen, Svenska baptisternas mission, Svenska kvinnors mission bland Nordafrikas kvinnor, Mongolmissionen, Svenska Jerusalemsföreningen och Föreningen för Israelsmissionen.

Svenska kyrkans mission, som bedrifver verksamhet i *Sydafrika* och *Indien*, sysselsätter f. n. på det förra missionsfältet 25 svenska missionsarbetare, 9 män, alla präster, samt 16 kvinnor, hvaraf 7 gifta. De infödda medhjälparne äro 42, däraf 3 kvinnliga. Församlingsmedlemmarne äro närmare 1,600. På det senare missionsfältet äro antalet svenska missionsarbetare 15, däraf 7 män, alla prästvigda, och 8 kvinnor, däraf 6 gifta. De infödda medhjälparne äro 11, 7 män och 4 kvinnor. Församlingsmedlemmarna nära 1,800. Skolorna äro 27 med nära 1,300 lärjungar.

Svenska kyrkans mission bedrifver äfven *verksamhet bland sjömän* i 6 utländska hamnar genom 6 missionsarbetare samt s. k. *diasporaverksamhet* i Köpenhamn, Kiel, Berlin och Johannesburg, på hvilka platser skandinaver i stort antal uppehålla sig.

Evangeliska Fosterlandsstiftelsens mission arbetar i *Ostafrika* och *Indien* samt bedrifver en omfattande *sjömansmission*.

På det *ostafrikanska* fältet verka 38 svenska missionsarbetare, 21 män, af dem 15 prästvigda, och 17 kvinnor, af dem 10 gifta, samt 44 infödda medhjälpare, däraf 4 kvinnor. Församlingsmedlemmarna äro omkr. 750, skolorna 22 med öfver 500 lärjungar.

På det *indiska* fältet har stiftelsen 49 svenska arbetare, 22 män, däraf 17 präster, och 27 kvinnor, hvaraf 13 gifta, samt 47 infödda medhjälpare, 37 män och 10 kvinnor. Församlingsmedlemmarna äro omkring 1,000 och skolorna 16 med omkring 650 lärjungar.

Sjömansmission bedrifves i 8 utländska hamnstäder. Sjömansmissionärernas antal är 11.

Svenska missionsförbundet verkar i *Kongo, Kina, Kaschgar, Kaukasien, Persien, Alger* samt bland sjömän och skandinaver i *Petersburg, Sunderland* och *London*.

I *Kongo* äro de svenska missionsarbetarnes antal 51, däraf 25 män och 26 kvinnor, (11 gifta). De infödda medhjälparne äro 70 och antalet lärjungar i de 69 skolorna öfver 2,100. Stationernas antal är 7.

I *Kina* äro stationerna 5 och missionärerna 24, 11 män och 13 kvinnor, af dem 10 gifta. De infödda medhjälparne äro 24, 19 män och 5 kvinnor, församlingsmedlemmarna 360 och skolorna 8 med 200 lärjungar.

I *Kaschgar* äro missionsarbetarne 7, 3 män och 4 kvinnor, hvaraf 2 gifta.

I *Kaukasien* och *Persien* verka 3 missionärer, däraf 1 kvinnlig, samt 5 infödda medhjälpare.

I *Alger* verkar sedan år 1888 fil. dr J. E. Nyström. Hans arbete de senare åren har hufvudsakligen bestått i öfversättning af bibeln till det i landet gängse arabiska talspråket.

Svenska missionen i Kina har f. n. 9 stationer och 40 arbetare, 14 män och 26 kvinnor, hvaraf 7 gifta, samt omkring 20 infödda medhjälpare. Församlingsmedlemmarna äro omkring 234 och skolbarnens antal 61.

Helgelseförbundet bedrifver mission dels i *Natal*, dels i *Kina*.

I *Natal* äro stationerna 5 och missionsarbetarne 13, 5 män och 8 kvinnor, af dem 5 gifta. De infödda medhjälparne voro år 1902 11, församlingsmedlemmarna 371 och skolbarnen 305.

I *Kina* äro stationerna 3 och missionärerna 12, 4 män och 8 kvinnor, hvaraf 4 gifta, de infödda medhjälparne 2.

Skandinaviska alliansmissionen verkar i *Indien, Kina, Japan* och *Sydafrika*.

I *Indien* arbetas på 4 platser. Antalet missionsarbetare är 9, 4 män och 5 kvinnor, däraf 2 gifta.

I *Kina* arbetas på 4 stationer. De svenska arbetarne äro 10, 5 män och 5 kvinnor, af dessa 4 gifta.

I *Japan* har Skandinaviska alliansmissionen ett tiotal missionärer. Af dessa underhålles en af den svenska grenen.

I *Sydafrika* är förhållandet ett liknande.

Svenska baptisternas mission bedrifver verksamhet i *Kina* genom 8 arbetare, 4 män och 4 kvinnor, alla gifta, samt i *Spanien* och *Ryssland* genom tillsammans 3 arbetare.

Svenska kvinnors mission bland Nordafrikas kvinnor verkar i staden Biserte genom två bibelkvinnor.

Mongolmissionen har f. n. ingen arbetare ute i Mongoliet — sedan 3 af dess arbetare år 1900 mördades — men är det meningen, att arbetet där skall återupptagas.

Svenska Jerusalemsföreningen verkar genom en till Betlehem utsänd *läkarmissionär* samt genom en tysk diakonissa, som förestår en småbarnsskola i Jerusalem.

Föreningen för Israelsmissionen arbetar i *Sverige* dels genom missionshemmet, där undervisning och vård lämnas åt judar, som önska lära känna evangelium om Jesus, dels genom 3 bibelkvinnor i Stockholm, Malmö och Lund. Vidare i *Budapest, Odessa*, på *Krim* samt slutligen i *Persien* och *Kurdistan*. I föreningens tjänst verka 10 missionsarbetare, däraf 3 kvinnliga.

* * *

Stor missionärsutsändning. Af Ev. Fosterlandsstiftelsen har denna höst utsändts en ovanligt stor skara missionsarbetare, icke färre än 13, däraf 9 för första gången.

Till det ostafrikanska fältet hafva afrest med. dr *C. Friberg*, pastor *O. Holmer*, sjuksköterskan *Elina Åkesson*, fröken *Sigrid Berggren*, lärarinnan *Anna Winqvist* samt pastor *Th. Engdahl* med fru. Af dessa är det endast pastor Engdahl, som förut varit ute.

Till *Indien* hafva utgått pastor *M. Fröberg*, folkskollärarinnan *L. Stridsberg* och sjuksköterskan *Emma Malmros*. Till detta fält återvända dessutom pastor *L. E. Karlsson* med fru samt fröken *Christiana Busk*.

Äfven af *Sv. Missionsförbundet* hafva i höst utsändts arbetare, nämligen missionärerna *G. Raquette* med fru och *John Törnqvist*. Dessa syskon hafva till sitt arbetsfält erhållit *Kinesiska Turkestan*.

Må missionens vänner i vårt land, såsom af en Herrens tjänare yttrats, kring alla dessa Jesu vittnen bilda en älskande, bedjande och offrande ring!

En öppen bibel.

I en af de många fabrikerna i staden Bradford i engelska grefskapet Yorkshire ser man en glaslåda med ett mycket dyrbart innehåll.

»Åh, det är ju bara en vanlig engelsk bibel», skulle du kanske utropa vid åsynen däraf. »Hvarför ligger den uppslagen och under glas och ram på detta sätt?» Svaret skulle blifva, att den gömmes såsom minne af en flicka, hvilken en gång arbetade på fabriken, och som där trots åtlöje och smälek frimodigt vittnade om Herren Jesus. Efter en tid dog dock åtlöjet bort. Man insåg, att hon ej blott talade om religion utan i sitt lif praktiserade sin tro, och så började den ena efter den andra af hennes kamrater fråga sig själf, hvad som kunde vara orsaken till hennes glädje och kärlek.

När Alice blef en kristen, var hon först mycket okunnig. Ja, hon kunde icke ens läsa och skrifva utan svårighet. Men efter sin omvändelse bemödade hon sig mycket om att förkofra sina kunskaper, och snart kunde hon läsa så bra, att hon, när middagsrasten på fabriken var inne, vågade taga fram sin bibel och läsa högt för kamraterna. När hon sedan fick höra talas om missionsarbetet bland hedningarna, blef hon däraf mycket intresserad och brukade efter sitt ansträngande dagsarbete en gång hvarje vecka tillbringa större delen af natten under bön, att de själar, som lefde i andligt mörker, måtte föras till det enda sanna ljuset.

Efter någon tid uppsteg den tanken i hennes hjärta: »Hvarför skulle icke jag själf kunna gå ut som missionär?» Men när hon uttalade denna tanke till andra, mötte hon ingen uppmuntran. »Du behöfves bäst hemma», sade somliga, medan andra voro nog ovänliga att tillägga: »Du behöfver ej gå till de svarte; du har hedningar nog i din far och din bror». Sorgligt nog voro Alices både far och bror drinkare, och alla hennes ansträngningar att rädda dem från denna mer och mer snärjande synd hade hittills varit fruktlösa. Den stackars flickan kände mycket djupt detta hånfulla yttrande. Hon visste med sig, att hon länge sträfvat för deras räddning, och i sin nöd gick hon ånyo till Herren samt anropade honom på det innerligaste att förändra deras stenhårda hjärtan.

Gud hörde hennes bön, och redan samma år skedde en underbar förändring inom hennes hem. Gud skänkte henne dessa själar, som hon hade kämpat för. Och då nu hennes far och bror voro frälsta, gjorde de allt för att främja hennes önskan att få ägna sig åt missionen. Ändtligen kom den dag, då Alice fick resa till London för att sammanträffa med sekreteraren i ett större missionssällskap, hvilken skulle bedöma hennes lämplighet för missionskallet. Den stackars flickan fick emellertid ännu en gång göra en nedslående erfarenhet. Sekreteraren mottog henne vänligt, men tydligen var det för honom en missräkning, att hon hade så ringa uppfostran. Han syntes ock till en början vilja tillråda henne att stanna i Bradford. Något bestämdt svar ville han ej gifva, men af hans tvekan förstod Alice, att hon hade föga utsikt att blifva antagen.

»Skola vi icke båda bedja angående saken?» frågade hon blygt.

»Gärna, jag vill endast göra Guds vilja», svarade sekreteraren.

Så knäföllo de båda. Sekreteraren bad först. Alice utbad sig därefter Herrens tydliga ledning i saken. Tårar fyllde sekreterarens ögon, och när han reste sig, sade han med högtidlig beslutsamhet: »Jag kan icke längre betvifla er lämplighet för arbetet, och hade det varit möjligt att sända ut er redan i morgon med det sällskap, som då reser till Kina, skulle jag med tacksamhet hafva gjort det».

Några veckor senare fick Alice företaga den långa resan till det aflägsna Kina. Hvart hon kom, följde välsignelse med henne. Det sätt, hvarpå hon, en okunnig fabriksflicka, lyckades tillegna sig det svåra kinesiska språket, väckte hennes lärares stora förvåning. Och hvad mer var, hon intog så kinesernas hjärtan, att hon i provinsens svårtillgängligaste distrikt, ja, på platser, som varit fullkomligt stängda för allt utländskt inflytande, banade väg för evangelii arbetare.

Alice fick emellertid icke länge verka i Kina. Men hon hann med mycket under sitt korta lif. Och nu är den uppslagna bibeln i en af Bradfords fabriker ett talande minne af henne, som först där och sedan i det aflägsna Kina genom sin hängifvenhet för sin Herre och Frälsare spridde omkring sig en ljuf Kristi vällukt.

(Ur »The Christian.)

Bokanmälan.

De svenska missionerna 1904 är rubriken på en nyligen utkommen bok, som i sanning utgör ett värdefullt tillägg till vår missionslitteratur.

I detta arbete, som är utgifvet af Uppsala kristliga studentförbund och redigeradt af fil. kand. *Knut Westman*, lämnas en redogörelse för uppkomsten af alla våra svenska missionssällskap — både kyrkliga och frikyrkliga — samt en praktiskt uppställd förteckning på deras missionsstationer, missionärer och infödda arbetare. Boken är skrifven i en fullt opartisk stil. Att på detta sätt hafva sammanförda en mängd uppgifter rörande de olika missionerna, är af högsta värde för enhvar, som vill sätta sig in i och följa med det arbete, som i hednavärlden bedrifves af svenska bröder och systrar.

Det lilla häftet, som äfven är försedt med kartor öfver de olika missionsfälten, och som, häftadt, säljes till det billiga priset af 60 öre, bör icke saknas i någon missionsväns bibliotek.

Adresser till våra missionärer i Kina.

För att förenkla adressen skrifves numer endast *stationens* och *provinsens* namn. T. ex.:

Mr A. Berg

Yuncheng
(Shansi)

China.

Som nya router alltjämt öppna sig, och postverket sänder den kortaste vägen, böra hädanefter inga »via» utsättas.

Följande af våra stationer hafva nu egna postkontor (Obs., att några af namnen erhållit något förändrad stafning).

Yuncheng	(Shansi)
Haichow	(»)
Puchow	(»)
Honan-Fu	(Honan)
Sinan Hsien	(»)
Tungchow	(Shensi)

För Hanch'eng, Hoiang och Ishï är adressen ännu *Yuncheng* (Shansi) och för Yung-ning *Honan-Fu* (Honan). Om man så vill, kan man på brefven skrifva c/o China Inland Mission. Nödvändigt är det dock icke.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Böneämnen:

För flickskolan i Tongchow (sid. 105); för missionärerna, att de själfva må bevaras i *nära gemenskap* med Herren och så må vara *brukbara* redskap i hans hand, (sid. 106), att de dag för dag må mottaga af Andens fullhet; att församlingen af infödda kristna må växa fastare och djupare in i Kristus Jesus; att den dag för dag må förökas med dem, som blifva frälsta (sid. 107).

För de sökande i Hoiang, särskildt systrarna Bengtssons och Ramstens privatlärare och hans familj (sid. 106).

För de infödda medhjälparne (sid. 107).

Tacksägelse:

För att underrättelse ingått, att de syskon, som varit särskildt klena, blifvit betydligt bättre (sid. 93).

Att Herren efter en lifsfarlig sjukdom återställt broder *Andrew Ericson* (sid. 93).

Att broder *W. Wester* blifvit räddad från en öfverhängande lifsfara (sid. 93).

För att antalet af kvinnliga besökare så mycket ökats i Yuncheng (sid. 93).

För de meddelanden, som ingå från de olika stationerna om att evangelium i allmänhet vinner alltmer insteg (sid. 94).

För de 4 män och 3 kvinnor, som vid stormötet i Tongchow upptogos i församlingen; för de 40, som under årens lopp på denna plats kommit till tro på Herren (sid. 107).

Sparbössor för missionen erhållas gratis, då rekvisitioner insändas till Expeditionen.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under november månad 1904.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
649.	J. P—n, gm E. S., Jönköping	10: —	
650.	C. A—n gm » »	5: —	
651.	Arbetsför. »Kinesernas vänner» gm dito	200: —	
652.	P. G., Stockholm	25: —	
653.	Hännaryds missions-arbetsfören. gm J. P. F., Bexheda	50: —	
654.	O. och K. G. M.	10: —	
655.	Tullgarns ungdomsfören. gm N. J.	175: —	
	Transport	475: —	
656.	Hiarums mfg gm C. E. B., Malmbäck	25: —	
657.	J. J. gm K. B., Tranås	50: —	
658.	F. M., Ställberg	10: —	
660.	K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, gm A. R. till Böllings underhåll	100: —	
661.	G. R.	10: —	
662.	C. O:s sparbössa, Skellefteå gm H. D.	3: 01	
663.	Björka ungdomsfören. gm G. G.	40: —	
664.	Influtna prenumerationsmedel för S. L. gm G. G.	10: —	
665.	»Tackoffer»	42: —	
666.	E. D., Göteborg	100: —	
667.	U. S. i ställföreträdareskap till Sigrid Engströms underh. (gm K. M. A.) Stockholm	400: —	
669.	E. W., Stockholm	20: —	
670.	Mullsjö arbetsförening	100: —	
671.	A. B., Stockholm, tackoffer	10: —	
672.	Onämnd gm M. P—n	17: —	
673.	Westa syför. gm C. N., Kumla	10: —	
674.	J. N—m gm J. S., Malmö	10: —	
675.	J. N—n » » »	5: —	
676.	H. H. »	10: —	
678.	E. B., Stockholm	10: —	
679.	Säby arbetsfören. gm G. J., St. Mölarp	40: —	
680.	Tackoffer fr. onämnd, Säby	25: —	
681.	Syfören. i Korsvägen gm A. W., Bohult	10: —	
684.	H. Ö., Stockholm	500: —	
685.	En missionsvän, A. D—m	4: 25	
686.	Buldsbods mfg gm M. E. B., Ödeshög	60: —	
687.	Gm L. S., Skellefteå	25: —	
688.	A. S., Borensberg gm C. O. K., Linköping	10: —	
689.	Den 88-årigas sparbössa för handarbete	7: —	
690.	Ett löfte af C—n	2: —	
691.	»Tackoffer»	41: —	
692.	E. W., Helsingborg	100: —	
693.	Ljungbergs arbetsfören. gm K. A., Åker	100: —	
694.	»Elsas tackoffersbössa»	18: 27	
695.	K. H., Dufbo	15: —	
697.	Björnö jungfrufören. gm M. H.	100: —	
698.	G. G., Motala verkstad gm H. A.	5: —	
699.	Sparbössemedel gm O. K., Lund	6: 05	
700.	Frinnaryds Ev. luth. arbetsfören. gm Fr. J.	25: —	
701.	E. D.	5: —	
702.	Rommenäs mfg gm C. E. B., Malmbäck	30: —	
703.	Fr. en syfören. i Hackvad gm A. N.	30: —	
704.	A. N., Hackvad	10: —	
705.	K. T., Sjövik	4: 37	
706.	I. A. gm L. H.	50: —	
707.	St. Åby Norra syfören. gm K. A.	30: —	
708.	G. S., Lidköping	13: 75	
709.	Syföreningens för S. M. K. försäljning d. 30/11	1,627: 16	
	Summa kr.		4,350: 86

Till särskilda ändamål:

659.	Visby femöresfören. gm M. S. till H. Linder för anordnande af bibelklasser	25: —	
668.	A. de B., Stockholm, underhåll till en infödd evangelist i Berglings distrikt	75: —	
677.	Halfårsunderh. till M. P:s bibelkvinna gm J. S., Malmö	25: —	
682.	Tackoffer till evangelistskola E. L., Kalmar	10: —	
683.	Till H. Linder för arbetet i Hsie-tsuen, S. A., Höganäs	20: —	
696.	Malmö barnmfg gm A. B. till Yuan Yuans underhåll	45: —	200
	Summa kr. för nov.		4,550: 86
	Under jan.—okt. influtit kronor		52,607: 62
	Under årets 11 månader: kronor		57,158: 48

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Si, såsom en tjänares ögon till sina herrars hand, såsom en tjänarinnas ögon till sin frus hand, så stå våra ögon till Herren, vår Gud.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman, & Co. 1904.